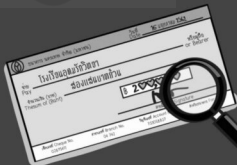

เรื่องและภาพ : พัทธธิดา ทั้งธรณินทร์

บันรึก(ลัก)ไห้นอง

เรื่องและภาพ : พัฒนิตา ทั้งธรณินทร์

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็กอายุ ๑๒ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๑

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ. รพินทร คงสมบูรณ์

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ เบ็ดเตล็ด

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒

พิมพ์ที่ บริษัท แรบบิทไฟร์พริ้นต์ จำกัด ๑๔๗๑ ถนนพระรามสี่ แขวงวังใหม่

เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

โทรศัพท์ ๐๒-๒๑๕-๓๐๗๐๗

คำนำ

ครั้งหนึ่ง ผู้เขียนมีโอกาสดำเนินการโครงการอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพที่ทางสาขาจัด และได้ยินวิทยากรพูดเปิดการอบรมว่า “โดยปกติแล้ว คนเราจะตัดสินคนอื่นในหกวินาทีแรกที่เห็น” ประโยคนี้เป็นประโยคที่ผู้เขียนจำได้ขึ้นใจและแอบเห็นด้วยอยู่ลึก ๆ

หลายครั้งที่คนเราตัดสินคนอื่นจากภาพลักษณ์ภายนอก เพราะเป็นสิ่งแรกที่มองเห็น เพียงแค่มองผ่านตา ก็ตีความและคาดเดาไปต่าง ๆ นานาว่าคนผู้นั้นเป็นอย่างไร ทั้งที่ความจริงแล้วสิ่งที่เห็นอาจเป็นเพียงด้านหนึ่งของเขาเท่านั้น

บางครั้ง สิ่งที่เรามองเห็น อาจไม่ได้เป็นแบบนั้นเสมอไป

พัฒนิตา ทั้งธรณินทร์

พฤษภาคม ๒๕๖๒

บทนำ

ถ้าพูดถึง “โรงเรียนอุดมรักวิทยา” ภาพที่ทุกคนเห็นจนชินตาคงจะเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาประเภทสหศึกษาที่ตั้งอยู่ริมถนนในอำเภอหนึ่งของจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มุ่งตรงข้ามเป็นตลาดสด ทุกเช้าจะได้ยินเสียงแจ๊ซของพ่อค้าแม่ค้าที่ต่างตะโกนเรียกลูกค้ากันอย่างไม่รู้เหนื่อย มีควอร์ดเมล์วิ่งรับส่งผู้โดยสารไปยังอำเภอเมืองและสถานีขนส่ง ทำให้พ่อมีความคึกคักอยู่บ้าง โรงเรียนแห่งนี้เปิดมา ๔๗ ปีแล้ว มีบุคลากรและนักเรียนรวมกันประมาณ ๕๐๐ กว่าคน เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๖ ประกอบด้วยอาคารเรียน ๓ หลัง อาคารปฏิบัติการที่ใช้เรียนวิชา

การงานอาชีพ นาฏศิลป์ ดนตรี และศิลปะ ๑ หลัง สนามบาทสเกตบอล และลานกิจกรรมอีกอย่างละหนึ่งแห่ง เรียกได้ว่าโรงเรียนอุดมรักวิทยาเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลางที่แม้จะเปิดมาไม่นานเมื่อเทียบกับโรงเรียนอื่น แต่ก็อยู่กันอย่างอบอุ่น

โรงเรียนแห่งนี้เป็นโรงเรียนขนาดกลาง ๆ ไม่ได้อยู่ในตัวเมือง บรรยากาศในโรงเรียนจึงร่มรื่น ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะต้นทางนกยูง ซึ่งเป็นต้นไม้ประจำโรงเรียน ที่นอกจากจะแผ่กิ่งก้านให้ร่มเงาอยู่บริเวณข้างลานกิจกรรมแล้ว ยังผลิดอกสีแดงและส้มบานสะพรั่งเต็มต้น เมื่อได้มองใบไม้สีเขียวเข้มแซมด้วยดอกไม้สีสด ก็เหมือนได้พักสายตาจากตำราเรียนเล่มหนาเตอะ รวมถึงทำให้ใจสงบ หลีกหนีความวุ่นวายต่าง ๆ จากภายนอกโรงเรียนได้เป็นอย่างดี

ด้านการเรียนการสอนของโรงเรียนอุดมรักวิทยาก็ไม่น้อยหน้าใคร ในแต่ละปีจะมีการส่งนักเรียนเข้าร่วมแข่งขันภายนอกหลาย ๆ ด้าน ทั้งวิชาการ ศิลปะหัตถกรรม และกีฬา แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะด้านไหน ๆ ทางโรงเรียนอุดมรักวิทยาก็ส่งเสริมอย่างเต็มที่ซึ่งนักเรียนทุกคนก็ไม่ทำให้โรงเรียนผิดหวัง เห็นได้จากถ้วยรางวัลและโล่รางวัลมากมายที่วางเรียงอยู่เต็มตู้กระจกตลอดทางเดินในอาคารเรียนชั้นหนึ่ง นอกจากนี้จะทำให้นักเรียนที่ไปแข่งเกิดความภาคภูมิใจแล้ว ยังสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักเรียนคนอื่นด้วย

ทางโรงเรียนเน้นพัฒนานักเรียนให้เป็นคนดี มีคุณภาพและยังมีความมุ่งมั่นตั้งใจปลูกฝังให้นักเรียนทุกคนมีน้ำใจ มอบความรักและความเมตตาแก่เพื่อนมนุษย์ สมกับชื่อโรงเรียนอุดมรักวิทยา หรือโรงเรียนที่อุดมไปด้วยความรัก ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาโรงเรียนที่ว่า “ปันน้ำใจ ใฝ่เรียนรู้ สู่มุขม” จนเกิดเป็น “โครงการบันรึกให้ห้อง” โครงการเปิดร้านขายของที่เปิดโอกาสให้นักเรียน ผู้ปกครอง รวมถึงบุคลากรภายนอกนำสินค้ามาขายคล้ายตลาดนัดขนาดย่อม ๆ ซึ่งมาจากแนวคิดของผู้อำนวยการคนก่อน ๆ ที่ต้องการให้นักเรียนทุกคนรู้จักการแบ่งปัน มอบความรักให้แก่ผู้อื่น และได้ทำประโยชน์เพื่อสังคม โดยรายได้ทั้งหมด หลังหักค่าใช้จ่ายแล้วจะนำไปซื้อหนังสือ อุปกรณ์การเรียน อุปกรณ์กีฬา และสิ่งของที่จำเป็นอื่น ๆ แก่โรงเรียนในชนบทที่ขาดแคลน

ตลอดเวลา ๒๓ ปีที่ริเริ่มโครงการนี้มา ทั้งนักเรียน คุณครู และผู้ปกครองต่างสนใจและให้การตอบรับเป็นอย่างดี ในแต่ละปีนักเรียนและบุคลากรภายนอกต่างก็มาลงทะเบียนเปิดร้านขายของกันอย่างคับคั่ง ทั้งของกินเล่น เสื้อผ้า เครื่องประดับ รวมไปถึงอุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ ไม่ต่ำกว่า ๓๐ ร้าน แสดงให้เห็นว่าโครงการนี้ประสบความสำเร็จมากทีเดียว

๔ พันธนิดา หั่งรณินทร์

ถ้าไม่เกิดปัญหาหรือมีอะไรผิดพลาด ก็ดูเหมือนว่าโครงการ
ปันรักให้น้องของโรงเรียนอุดมรักวิทยาในปีนี้ ก็น่าจะประสบ
ความสำเร็จและผ่านไปได้อย่างราบรื่นเหมือนทุกปีที่ผ่านมา

บทที่ ๑

วิชา

ฉันชื่อวิชา อายุ ๒๕ ปี เข้ามาเป็นครูวิชาสอนวิชาวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมต้นที่โรงเรียนอุดมรักวิทยาแห่งนี้ได้สามเดือนแล้ว เป็นสามเดือนที่ทุกอย่างดูใหม่ไปหมด แต่ฉันก็พยายามเรียนรู้และปรับตัวอย่างเต็มที่ นักเรียนที่นี้น่ารัก ตั้งใจเรียนดี มีคือน้ำ ขนบ้างตามประสา แต่ก็อยู่ในเกณฑ์ที่รับมือได้ ส่วนคุณครูทุกคนก็ใจดี คอยอธิบาย คอยสอนสิ่งต่าง ๆ ให้แบบไม่หวงความรู้ รวมถึงให้ความช่วยเหลือในหลาย ๆ เรื่อง ทำให้รู้สึกว่าคุณครูที่ตัดสินใจมาเป็นครูที่โรงเรียนนี้

เช้าวันจันทร์ วันเริ่มต้นของสัปดาห์ ฉันเดินลงจากรถเมล์ฝั่งตรงข้ามโรงเรียนด้วยความระมัดระวัง และเดินเข้าไปในโรงเรียนพร้อมกระเป๋าเป้ใบเก่งที่อัดแน่นไปด้วยสมุดการบ้านของนักเรียนที่เอากลับไปตรวจที่บ้าน ปกติแล้ววันธรรมดาฉันจะพักอยู่ที่บ้านพักครูซึ่งอยู่บริเวณหลังโรงเรียน ถัดจากแปลงผักสวนครัวที่นักเรียนปลูกไว้สำหรับวิชาการเกษตร ส่วนเสาร์อาทิตย์จะกลับบ้านที่อยู่ในอำเภอเมือง

ฉันเดินขึ้นอาคารไปยังห้องหมวดวิทยาศาสตร์ ระหว่างทางก็รับไหว้เหล่านักเรียนพร้อมรอยยิ้ม บรรยากาศในโรงเรียนช่วงเช้ามืดค่อนข้างคึกคัก เพราะเหล่านักเรียนทยอยมาโรงเรียนกันเรื่อย ๆ มีนักเรียนอยู่บริเวณทางเดินและบริเวณลานกิจกรรมบ้างประปราย บ้างก็นั่งจับกลุ่มคุยกัน บ้างก็กำลังนั่งทำการบ้านที่ลืมทำมาจากบ้าน ตอนแรกฉันคิดว่าถ้ายังมีเวลาจะตรวจการบ้านของนักเรียนที่ยังตรวจค้างอยู่ครึ่ง ๆ กลาง ๆ แต่ก็ไม่ทัน เพราะตอนนี้เจ็ดโมงครึ่งแล้ว เมื่อเก็บกระเป๋าเรียบร้อยแล้วจึงตัดสินใจเดินลงมายืนรอบบริเวณลานกิจกรรมเพื่อรอกิจกรรมหน้าเสาธงที่กำลังจะเริ่มในไม่ช้า

หลังจากกิจกรรมหน้าเสาธงเสร็จสิ้น เหล่านักเรียนก็ทยอยกันเดินขึ้นห้องเรียน ส่วนฉันก็เดินกลับไปที่ห้องหมวด วิชาดีที่วันนี้ไม่มีสอนในช่วงเช้า จะได้มีเวลาตรวจการบ้านเด็ก ๆ ที่ยังตรวจไม่เสร็จ และเตรียมเอกสารสำหรับการสอนในช่วงบ่าย

“วิชา อยู่อยู่หรือเปล่าจ๊ะ” ขณะที่ฉันกำลังเตรียมเอกสารสำหรับสอนคาบบ่ายอยู่นั้น พี่อ หรือครูอรรวรรณของเด็ก ๆ ก็เดินเข้ามาถามฉันด้วยท่าทางเกรงอกเกรงใจ พี่อเป็นสาวร่างท้วม อายุสามสิบปลาย ๆ สอนวิชาเคมีระดับชั้นม.ปลาย นอกจากพี่อจะเป็นครูในหมวดเดียวกันแล้ว ยังเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงที่คอยดูแลฉันตั้งแต่เข้ามาเป็นครูที่นี่ด้วย

“ไม่ยุ่งหรอกค่ะ พี่อมีอะไรหรือเปล่าคะ” ฉันวางมือจากเอกสารตรงหน้า พร้อมเงยหน้าถามพี่อ

“พอดีเมื่อก็คุณครูจากหมวดสังคมเดินมาบอกนะคะ ว่าผู้อำนวยการเรียกประชุมด่วน แต่ครูเพ็ญต้องไปทำธุระในเมือง ครูคนอื่นในหมวดก็ไม่มีใครว่างเลย พี่เลยอยากรบกวนให้วิชาเข้าประชุมแทนหน่อย” พี่อตอบ ครูเพ็ญที่พี่อพูดถึงก็คือครูเพ็ญประจำหัวหน้ากลุ่มสาระวิทยาศาสตร์นั่นเอง

“ไม่รบกวนเลยคะพี่อ วิชาเตรียมการสอนใกล้เสร็จแล้ว ว่าแต่ประชุมก็ไมงคะ”

“ประชุมตอนสิบโมง ที่ห้องประชุมสองคะ” เมื่อพี่อตอบกลับมา ฉันก็มอมองนาฬิกาข้อมือของตัวเองทันที ตอนนี้เก้าโมงสามสิบสี่นาที ให้เวลาเตรียมตัวแค่ครึ่งชั่วโมงเองเธอ ฉันไม่รู้ว่าจะประชุมเรื่องอะไร แต่สงสัยจะด่วนจริง ๆ

“สิบโมงก็ประมาณคาบสาม ไม่มีสอนพอดี เต็มยววิภาเข้าประชุมแทนเองค่ะ”

“พี่ชอบคุณน้องวิภามาก ๆ เลยนะคะ ใจจริงพี่ก็อยากเข้าประชุมเอง แต่คาบต่อไปพี่ต้องไปคุมสอบย่อยแทนครูพงศที่ขอลาป่วยเมื่อวาน” พี่อวบมือตัวเองด้วยความประหม่า เหมือนเกรงใจเสียเต็มประดา

“ไม่เป็นไรเลยคะพี่อู เรื่องแค่นี้เอง” ฉันส่งยิ้มให้พี่อู เพื่อยืนยันว่าตัวเองไม่ได้ลำบากอะไร ซึ่งฉันคิดว่ามันไม่ได้ลำบากอะไรจริง ๆ เพียงแค่เข้าไปนั่งฟังประชุม จับประเด็นในที่ประชุมทั้งหมด แล้วกลับมาเล่าให้ทุกคนในหมวดฟังอีกทีหนึ่ง

เราพูดคุยกันต่ออีกนิดหน่อย ก่อนพี่อูจะขอตัวไปเตรียมข้อสอบสำหรับคาบต่อไป ฉันเองก็รีบจัดการเอกสารบนโต๊ะต่อ

“โปรดทราบ ขอเชิญคุณครูหัวหน้ากลุ่มสาระทุกท่าน เข้าประชุมด่วนที่ห้องประชุมสอง ในเวลานี้ด้วยค่ะ โปรดทราบ ขอเชิญคุณครูหัวหน้ากลุ่มสาระทุกท่าน เข้าประชุมด่วนที่ห้องประชุมสองในเวลานี้ด้วยค่ะ ขอบคุณค่ะ”

ทันทีที่ได้ยินเสียงประกาศจากประชาสัมพันธ์ของโรงเรียน ฉันรีบเก็บของทุกอย่างและเดินไปห้องประชุมตามที่พี่อูบอกไว้ เมื่อเดินเข้าไปในห้องประชุมก็พบคุณครูจากหลายหมวด ฉันยกมือไหว้

สวัสดิ์ทุกคน ก่อนมองหาที่นั่งที่ยังว่างอยู่ สุดท้ายก็ตัดสินใจเดินไปนั่งข้างคุณครูที่ชั้นคลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นคุณครูจากหมวดศิลปะ เพราะดูท่าทางใจดีถ้ามีอะไรไม่เข้าใจน่าจะพอสถามได้

ไม่นานนัก คุณกฤษฎา หรือผู้อำนวยการโรงเรียนก็เดินเข้ามาในห้องด้วยใบหน้าเรียบเฉย พร้อมกับคุณณรงค์ รองผู้อำนวยการที่เดินตามหลังมา ดูจากท่าทางที่จริงจังของผู้ผู้อำนวยการแล้ว เรื่องที่ประชุมต่อจากนี้น่าจะเป็นเรื่องใหญ่พอสมควร

“สวัสดิ์ครับ ขอโทษที่ต้องเรียกประชุมด่วนแบบนี้ครับ”
 ผู้อำนวยการพูด พร้อมค่อย ๆ หย่อนตัวนั่งลงที่เก้าอี้หัวโต๊ะ “ที่ผมเรียกประชุมมาในวันนี้ เพราะอยากรู้ความคืบหน้าเกี่ยวกับโครงการบันรึกให้น้องที่จะจัดในเดือนหน้านะครับ”

“อ้อ... เรื่องโครงการนี้เอง” ชันพิมฟ้าออกมาเบา ๆ ถ้าเป็นเรื่องนี้ก็ไม่ใช่แปลกใจเท่าไร เพราะเป็นโครงการใหญ่ เรียกว่าเป็นโครงการใหญ่ประจำปีของโรงเรียนเลยก็ว่าได้ แต่ก็ยังอดสงสัยไม่ได้ อยู่ดีว่า แต่ผู้อำนวยการอยากรู้ความคืบหน้าโครงการทำไมถึงต้องเรียกประชุมด่วนขนาดนี้

หลังจากนั้น ทุกคนในห้องประชุมก็พูดคุยกันเกี่ยวกับโครงการบันรึกให้น้องอย่างจริงจัง ครูที่เป็นหัวหน้าฝ่ายต่าง ๆ ก็ทยอยนำเสนอความคืบหน้าในฝ่ายของตนเอง ในขณะที่อีกด้าน ครูบางคน

ก็หยิบสมุดกับปากกาขึ้นมาจด บางคนก็เสนอความคิดเห็นของตัวเองให้กับที่ประชุม เมื่อจะเป็นประโยชน์กับโครงการ

ทุกคนดูจริงจังกันมาก ผิดกับฉันที่ได้แต่นั่งทำหน้างง พังเข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง การทำงานตลอดสามเดือนที่ผ่านมา ฉันเองก็เคยได้ยินเกี่ยวกับโครงการนี้มาบ้าง แต่เนื่องจากฉันไม่เคยเข้าประชุมเลยสักครั้ง เลยไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับโครงการที่ทุกคนพูดคุยกันมากนัก ปกติก็รู้จากครูเพ็ญ หรือไม่กี่พี่ออร์ ที่เข้าประชุมแทนครูเพ็ญในบางครั้ง สงสัยพอเลิกประชุม ฉันคงต้องขอให้พี่ออร์อธิบายเกี่ยวกับรายละเอียดย่อยของโครงการนี้ให้ฟังอีกสักที

“สุดท้าย... เรื่องงบประมาณนะครับ ผมขอเรียนให้ทราบเอง” อยู่ ๆ ผู้อำนวยการก็ยกสองมือขึ้นมาประสานกันบนโต๊ะ พร้อมทำสีหน้าเคร่งเครียด ทำเอาบรรยากาศภายในห้องตึงเครียดขึ้นมาทันที

“จากที่ประชุมกันไปครั้งก่อน ทุกอย่างก็เรียบร้อยดีครับ เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ผมเพิ่งอนุมัติเรื่องเงินโครงการไป แต่เมื่อวันก่อน ผมเพิ่งทราบว่า มีปัญหาเกิดขึ้น เลยอยากมาแจ้งให้ทุกคนทราบโดยทั่วกัน” ผู้อำนวยการถอนหายใจ “หลังจากตรวจสอบดูแล้ว ผมพบว่าเงินของทางโรงเรียนหายจากบัญชีไป รวม ๆ แล้วประมาณสองแสนบาท”

เมื่อผู้อำนวยการพูดจบ ก็เกิดเสียงฮือฮาขึ้นทั้งห้องประชุม ทุกคนต่างหันไปกระซิบกระซาบกันถึงประเด็นนี้ ตัวฉันที่มาคนเดียวก็ได้แต่นั่งนิ่งเพื่อประเมินสถานการณ์รอบตัวอยู่เงียบ ๆ

“เฮลละ เจียบกันก่อนนะครับทุกคน” ผู้อำนวยการพูดขึ้น ทำให้ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง “ผมไม่คาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น โครงการจัดมานานถึง ๒๓ ปีก็ผ่านมาได้ด้วยดีตลอด ผมไม่แน่ใจว่าทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้”

“แล้วท่านทราบเรื่องนี้ได้อย่างไรครับ” คุณครูคนหนึ่งยกมือขึ้นถาม

“อย่างที่ผมแจ้งไปเมื่อครู เมื่ออาทิตย์ก่อน ผมเซ็นอนุมัติเช็คเงินสดให้ทางฝ่ายการเงินนำไปขึ้นเงินที่ธนาคารในตัวอำเภอ แต่ฝ่ายการเงินแจ้งผมกลับมาว่าเช็คค้าง เบิกเงินไม่ได้ เนื่องจากว่าเงินในบัญชีมีไม่พอ ผมแปลกใจมาก เพราะเมื่อสองสามเดือนก่อนยังมีอยู่ตั้งหลายแสน ทำให้ผมเดินทางไปตรวจสอบกับทางธนาคารด้วยตัวเอง ในเบื้องต้นพบว่ามี การเบิกเงินจริง แต่จำนวนเงินมากกว่าจำนวนจริงที่ผมเขียนในเช็ค ผมสันนิษฐานคร่าว ๆ ว่าอาจมีการเขียนตัวเลขเพิ่มในเช็คเงินสดภายหลัง ทำให้เบิกเงินมากกว่าความเป็นจริง ซึ่งนี่คงไม่ใช่ครั้งแรกที่เงินหายไปจากบัญชีโดยไม่มีสาเหตุ” ผู้อำนวยการอธิบาย ขณะพูดก็กวาดสายตามองทุกคนในห้องด้วยสายตาจริงจัง ทำเอาฉันรู้สึกกดดันจนผลอกำมือตัวเองแน่น

“ดิฉันสงสัยค่ะท่าน ทางฝ่ายการเงินจะไม่สังเกตเห็นตัวเลขในเช็คเลยเหรอคะ ว่ามันเยอะกว่าความเป็นจริง” คราวนี้คุณครูหัวหน้าหมวดศิลปะที่นั่งข้าง ๆ ฉันถามขึ้นมาบ้าง

“เรื่องนั้นคงต้องมีการตรวจสอบให้แน่ชัดอีกทีหนึ่งครับ ผมไม่อยากให้กล่าวหาใครโดยไม่มีหลักฐาน” ผู้อำนวยการตอบ

ไม่นานนัก ทุกคนในห้องก็ต่างเริ่มแสดงความคิดเห็นของตัวเองออกมา หรือจะเรียกอีกอย่างว่า ทุกคนในห้องกำลังเริ่มถกเถียงกันอย่างไม่มีใครขอมใคร ก็คงจะไม่ผิด

“จะอย่างไรดีล่ะ โครงการก็จะจัดเดือนหน้าแล้ว เงินเยอะขนาดนั้น หากภายในหนึ่งเดือนไม่ทันหรอก”

“เหมือนจะทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง จะยกเลิกก็กะทันหันเกินไปเพราะเราให้ทุกคนลงทะเบียนจองโต๊ะกันไปแล้ว”

“แบบนี้ฝ่ายการเงินจะรับผิดชอบอย่างไร ถึงจะไม่ตั้งใจแต่ก็เป็นฝ่ายที่ทำเงินหายนะ”

“แล้วฝ่ายการเงินไปไหน มาเข้าประชุมหรือเปล่า”

“เหมือนจะไม่ได้มาประชุมนะ คงตรวจสอบเรื่องเงินกับทางธนาคารอยู่”

“อาจจะไม่ได้ทำหาย แต่เบิกเอาเงินไปใช้เองหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“แล้วทางโรงเรียนพอมีเงินสำรองหรือเปล่า”

“เราเองบของโครงการอื่นมาสำรองใช้ก่อนได้ไหมครับ
อย่างค่ายวิชาการของหมวดศิลปะที่จะจัดเทอมหน้า...”

“จะมาขอกันง่าย ๆ แบบนี้ ดีฉันว่ามันเกินไปหน่อยนะคะ!
แต่อย่างไรทางเราก็นำเงินที่ทางผู้อำนวยการอนุมัติไปซื้ออุปกรณ์
คำจ้างวิทยากร และของจำเป็นอื่น ๆ เรียบร้อยหมดแล้ว คงมีไม่พอ
สำรองให้โครงการนี้หรอกค่ะ”

“แล้วเราจะทำอะไรได้เหรอครับ เงินก็ไม่รู้ว่าหายไปไหน
ป่านนี้หัวขโมยคงเอาเงินไปใช้หมดแล้วมั้ง”

ฉันได้แต่นั่งฟังคุณครูในห้องประชุมเถียงกันไปมา ไม่รู้ว่
การประชุมครั้งก่อน ๆ ดูเด็ดอย่างนี้ไหม แต่สถานการณ์ในตอนนี
มันวุ่นวายมาก ฉันเลยได้แต่นั่งตัวลีบอยู่คนเดียวท่ามกลางสงคราม
ขนาดย่อมเพราะไม่รู้จะพูดอะไร อีกอย่าง ถึงอยากจะทำแต่ก็ไม่มีจะพูด
แทรกตรงไหน เพราะทุกคนเถียงกันไม่หยุด

“เฮล่ครับทุกคน ใจเย็น ๆ ก่อน” ผู้อำนวยการรีบลุกขึ้น
ห้าม ก่อนสถานการณ์จะวุ่นวายไปมากกว่านี้ ไม่นานนัก ห้องประชุม
ก็กลับสู่ความสงบอีกครั้ง

“ผมยังยืนยันคำเดิมนะครับ ไม่ว่าจะอย่างไร โครงการบันรึกให้
น้องจะยังคงดำเนินต่อไป” ผู้อำนวยการพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“เรื่องค่าใช้จ่ายคงต้องขออนุญาตนำเงินจากโครงการอื่นมาสำรองใช้ไปก่อน ส่วนเรื่องเงินที่หายไปนั้น ผมจะตั้งคณะกรรมการมาตรวจสอบเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกทีหนึ่ง คงต้องใช้เวลาสักหน่อย ก็อยากจะขอความร่วมมือจากทุกท่านให้ช่วยเป็นหูเป็นตากันด้วยนะครับ ถ้าเจอเบาะแสบอะไรสามารถแจ้งผม หรือรองผู้อำนวยการนครก็ได้โดยตรงเลยครับ”

ผู้อำนวยการพูดสรุปในทุกประเด็น ฉันเห็นว่ามีครูหลายคนทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

“ในเมื่อไม่มีอะไรแล้ว ผมขออนุญาตจบการประชุมแต่เพียงเท่านี้ ขอบคุณทุก ๆ คนที่มาเข้าประชุมนะครับ” ผู้อำนวยการพูดจบก็ลุกขึ้นยืน และเดินออกจากห้องประชุมไปทันที เมื่อทุกคนเห็นดังนั้นจึงค่อย ๆ ทอยยกันออกจากห้องประชุมบ้าง ฉันตัดสินใจนั่งรอให้ทุกคนออกไปให้หมดก่อน เพราะไม่อยากฟังครูบางคนที่ยังเถียงเรื่องโครงการไม่หยุดหย่อน แม้จะเลิกประชุมแล้วก็ตาม

เมื่อทุกคนออกจากห้องกันไปหมดแล้ว ฉันก็ค่อย ๆ เดินออกจากห้องด้วยความเหนื่อยล้า ขนาดแค้นนั่งฟังเฉย ๆ ยังรู้สึกปวดหัวเลย ครูคนอื่นเขาไม่ปวดหัวกันบ้างหรือไงนะ พอมองนาฬิกาข้อมืออีกครั้งตอนนี้เวลาสิบเอ็ดโมงครึ่ง อีกสิบนาทีจะหมดเวลาพักเที่ยงของนักเรียนม.ต้น ถึงอย่างนั้น เวลาแค่นี้กินข้าวกลางวันไม่ทันสงสัยคงได้ซื้อขนมปังกินรองท้องไปก่อนแน่ ๆ

ระหว่างที่กำลังจะก้าวขาเดินลงบันไดลงไปชั้นล่างเพื่อกลับไปห้องหมวดของตัวเองนั้น ฉันก็ต้องหยุดฝีเท้าลงเมื่อได้ยินเสียงอะไรบางอย่างบริเวณชานพักบันได

“ครับ แน่นนอนครับ ภายในอาทิตย์นี้แน่นอน ไม่ต้องเป็นห่วงครับ” เป็นเสียงทุ้มต่ำของผู้ชายคนหนึ่ง ฉันคิดว่าเขาน่าจะคุยโทรศัพท์อยู่ เพราะไม่ได้ยินเสียงคู่สนทนาของเขาเลย ฉันไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟังหรอก บังเอิญว่าบริเวณชานพักบันไดนั้นเป็นมุมอับ ทำให้เสียงมันดังก้องขึ้นมา ถึงจะพยายามพูดเสียงเบามากแค่ไหน แต่ฉันที่อยู่ถัดขึ้นมาอีกชั้นก็ได้ยินเสียงของเขาอยู่ดี

“ครับ... ไม่นี่เหมือนครั้งที่แล้วหรือครับ รับรองว่าเงินถึงมือแน่นอนครับ” ฉันยิ้มนิ่ง ไม่กล้าขยับตัว เพราะกลัวว่าจะเผลอส่งเสียงให้อีกฝ่ายรู้ตัว คน ๆ นั้นคุยโทรศัพท์อยู่นานทีเดียว แต่เหมือนจะเป็นฝ่ายฟังคนปลายสายพูดมากกว่า เพราะเท่าที่ฉันฟังมาเขาไม่ได้พูดคำอื่นเลย นอกจากคำว่าครับกับขอโทษครับ

ไม่นานนักเสียงของเขาก็เงียบไป ฉันทำใจกล้า ค่อย ๆ ชะโงกหน้าลงไปมองที่ชานพักบันไดชั้นล่างช้า ๆ เมื่อเห็นว่าไม่มีใครอยู่ก็ถอนหายใจอย่างมาด้วยความโล่งอก ถึงจะเสียดายอยู่หน่อย ๆ ที่ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร คุยโทรศัพท์กับใคร และคุยเรื่องอะไร แต่ถ้าโดนจับได้ว่าฉันยืนอยู่ตรงนี้ และได้ยินบทสนทนาของเขาก็คงไม่ดีเท่าไรหรอก แะฉันแอบฟังคนอื่นคุยโทรศัพท์อยู่ตั้งนานสองนานก็ถือว่า

เสียมารยาทมากพอแล้ว ซึกทั้งฉันเป็นครูใหม่ ถ้าเกิดซึกฝ่ายเป็นคุณครูรุ่นใหญ่ที่อยู่โรงเรียนนี้มานาน แล้วเขาเอาเรื่องขึ้นมา อนาคตการเป็นครูของฉันคงจบลง ทั้งที่เริ่มสอนมาได้แค่สามเดือน

ก่อนจะคิดอะไรไปไกลกว่านั้น เสียงซอดก็ดังขึ้น เรียกสติฉันกลับมาได้ทันเวลา เป็นสัญญาณให้รู้ว่าหมดคาบเรียนแล้ว ต่อไปจะเป็นคาบที่ห้า ซึ่งฉันมีสอนพอดี...

แยءแล้ว!

ไม่มีเวลาให้คิดอะไรทั้งนั้น ฉันรีบเดินกลับห้องหมวดอย่างรวดเร็ว เพราะต้องไปเตรียมตัวเข้าสอนในคาบต่อไป ถ้าเข้าสอนช้าละแยءแน่ ๆ

เรื่องอื่นเอาไว้ก่อน เรื่องในที่ประชุมค่อยหาเวลาเล่าให้ครูในหมวดฟังก็แล้วกัน ส่วนเรื่องบุคคลปริศนาคนนั้น ถึงจะสงสัยมากแค่ไหนก็คงต้องเก็บเอาไว้ก่อน

เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดตอนนี้ คือการเข้าสอนให้ทันเวลา!

บทที่ ๒

แก้ว

ฉันชื่อแก้ว อายุ ๑๔ ปี เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ของโรงเรียนอุดมรักวิทยา ฉันอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ กับแม่ ตายาย ส่วนพ่อทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยในโรงเรียนอุดมรักวิทยา ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านไปประมาณ ๒ กิโลเมตร ปกติพ่อก็ไม่ค่อยกลับบ้าน พ่อเลือกที่จะอยู่บ้านพักภารโรงในโรงเรียน โดยให้เหตุผลว่าจะได้ไม่ต้องเดินทางไป มา ๆ ให้เหนื่อยและกลับบ้านอีกทีในช่วงวันหยุดยาว

พอฉันเรียนที่โรงเรียนในหมู่บ้านจบจนชั้นประถม พ่อก็พยายามพูดโน้มน้าวให้ฉันเรียนต่อชั้นมัธยมที่โรงเรียนอุดมรักรัทธิยา ตอนแรกฉันอยากเรียนต่อที่เดิมมากกว่า เพราะไม่อยากห่างจากเพื่อน ๆ แต่พ่อบอกว่าที่โรงเรียนนี้มีทุนการศึกษาสำหรับครอบครัวยากจนและลูกหลานของบุคลากรในโรงเรียน ถ้าฉันได้ทุนนี้ก็จะประหยัดค่าใช้จ่ายไปอีกทาง แถมยังอยู่ใกล้หูใกล้ตาพ่อด้วย พ่อฉันนำเรื่องนี้ไปปรึกษาแม่ แม่ก็เห็นด้วยกับพ่อ หลังจากคิดอยู่นาน ฉันก็ตัดสินใจมาเรียนต่อมัธยมที่โรงเรียนแห่งนี้ตามที่พ่อบอก

เมื่อย้ายมาเรียนที่ใหม่ ฉันก็ต้องปรับตัวหลายอย่าง เช่น การเดินทางมาโรงเรียน ตอนที่เรียนชั้นประถม ฉันมักจะเดินไปโรงเรียนกับแม่ เพราะโรงเรียนอยู่ใกล้บ้าน ฉันชอบบรรยากาศริมสองข้างทางที่เป็นทุ่งนาเขียวขจีไกลสุดลูกหูลูกตา มีลมเย็นพัดผ่านพอให้สดชื่น แต่พอย้ายมาเรียนที่นี่ ก็เปลี่ยนเป็นปั่นจักรยานไปเรียนแทนช่วงแรก ๆ หลงทางบ่อยมาก เพราะยังไม่ชินเส้นทาง ขนาดพ่อบอกทางหลายรอบแล้วก็ยังเลี้ยวผิดเลี้ยวถูกจนเกือบไปโรงเรียนสาย แต่ตอนนี้ฉันจำทางเก่งแล้ว ไม่หลงเหมือนเมื่อก่อนแล้วนะ!

สำหรับการเรียนก็ยากกว่าตอนประถม แต่ก็ไม่ได้ยากเกินไปจนเรียนไม่รู้เรื่อง คุณครูใจดี เพื่อน ๆ ก็น่ารัก ฉันมีเพื่อนสนิทอยู่สามคน ชื่อ หยา นุ่น และแจน เพื่อนสามคนนี้มีนิสัยแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง คนแรกชื่อ หยา เป็นผู้หญิงตัวสูงโย่ง สูงตั้ง ๑๖๘ เซนติเมตร

แต่เป็นคนขี้อาย ไม่ค่อยกล้าแสดงออก ถัดมาคือนุ่น ผู้หญิงตัวเล็กที่มักสวมแว่นทรงกลมอันใหญ่เป็นเอกลักษณ์ประจำตัว นุ่นเป็นคนเรียนเก่ง ช่วงใกล้สอบก็มักจะสวมบทบาทเป็นคุณครู คอยสอนและติวสอบให้เพื่อน ๆ อยู่เสมอ คนสุดท้ายชื่อ แจน เป็นผู้หญิงที่นิสัยตรงข้ามกับหย่าแทบทุกอย่าง แจนเป็นคนตัวเล็ก แต่ใจกล้า มีความเป็นผู้นำ แต่บางครั้งก็เอาแต่ใจตัวเองเกินไปหน่อย (อย่าบอกแจนนะ)

ช่วงพักกลางวัน เหล่านักเรียนพากันเดินลงมากินข้าวที่โรงอาหาร นั่งกับเพื่อน ๆ อีกสามคนก็แยกย้ายกันไปต่อแถวซื้อข้าวดูเหมือนนุ่นกับหย่าจะตัดสินใจไว้แล้วว่ากินอะไร พอเดินมาถึงโรงอาหาร พวกเธอก็เดินตรงดิ่งไปต่อแถวร้านก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋นทันที พอหันไปอีกทางก็เห็นแจนกำลังต่อแถวร้านอาหารตามสั่งอยู่ ฉันทะใจได้เลยว่าเธอต้องสั่งอาหารจานโปรดอย่างข้าวผัดหมูเพิ่มไข่ดาวโปะด้านบนแน่นอน

ส่วนฉันที่ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะกินอะไรดี ก็เดินไล่ดูแต่ละร้านเพื่อประกอบการตัดสินใจ ตั้งแต่ร้านแรกจนถึงร้านสุดท้าย แล้วเดินวกกลับไปร้านแรกใหม่ สุดท้ายก็เดินเลี้ยวเข้าไปต่อแถวร้านขายข้าวมันไก่ เดินถือจานข้าวมันไก่ทอดกรอบ ๆ ราดน้ำจิ้มไก่รสหวาน ด้านบนและถ้วยน้ำชูบรอน ๆ กลับมายังโต๊ะประจำที่เพื่อนอีกสามคนกำลังนั่งรออยู่ ก่อนพวกเราจะเริ่มกินข้าวเที่ยงกันอย่างเอร็ดอร่อย

“นี่ทุกคน สนใจเข้าร่วมโครงการปันรักให้น้องไหม” อยู่ ๆ แจนก็ถามขึ้นมากลางโต๊ะอาหาร ทำให้ฉันทึ่งกับเพื่อน ๆ อีกสองคน ละความสนใจจากจานอาหารตรงหน้าทันที

“โครงการที่ให้เปิดร้านขายของนะเหรอ ทำไมอยู่ ๆ แจนถึงมาชวนล่ะ ปืทีแล้วพวกเราชวน แจนก็ปฏิเสธลูกเดียวเลย บอกว่า มันวุ่นวาย” หยาดถามด้วยความสงสัย และฉันเองก็สงสัยไม่แพ้กัน เพราะปกติแล้วแจนเป็นคนซีร่าคาญ และไม่ชอบอยู่ในที่ ๆ คนเยอะ ๆ แจนเคยบอกว่าคุณเยอะมักจะวุ่นวาย และความวุ่นวานั้นล่ะ ที่ทำให้แจนรำคาญ

“ตอนนี้ก็ยังไม่ชอบอยู่เหมือนเดิมนั้นแหละ คนก็เยอะ ร้อนก็ร้อน แต่ตอนไปซื้อข้าว อยู่ ๆ สัมห้องสี่ก็เดินมาบอกว่าตัวเองจะขาย น้ำผลไม้ปั่นในโครงการนี้ แล้วยังบอกอีกว่าจะชวนพี่บอลมาร้าน แล้วจะทำน้ำแดงโม่ปั่นให้พี่เขากิน ใส่อะเอียด! ทำมาบอกว่าจะชวนเขามาที่ร้าน เขาจะมาจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้ เหนอะ!” แจนตอบด้วยน้ำเสียง หงุดหงิด

ความจริงฉันก็พอได้ยินชื่อเสียงของสัมมาบ้าง สัมเป็นคนเก่งหลายด้าน และเป็นนักกิจกรรมตัวยง ตั้งแต่เป็นคนนำสวดมนต์หน้าเสาธงในตอนเช้า เป็นครัมเมเยอร์ไม้หนึ่งของโรงเรียน ไปจนถึงคนถือป้ายโรงเรียนในงานกีฬาสี่เมื่อปีก่อน ไม่ว่าจะทางโรงเรียนจะจัดกิจกรรมอะไร ก็มักจะมียี่ห้อของสัมอยู่แทบทุกงาน แต่ฉันก็ยังสงสัยอยู่ดี เพราะ

คิดว่าคำพูดของล้มคงไม่ใช่สาเหตุจริงๆ ที่ทำให้คนซีร่าคาญแบบแจน ตัดสินใจขายของในโครงการ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยสนใจ

“แถ้วคงไม่รู้ว่แจนไม่ค่อยชอบล้มเท่าไร เพราะล้มชอบฟีบอล ม.๔ เหมือนที่แจนชอบ” นุ่นที่นั่งอยู่ข้าง ๆ คงเห็นจันทำหน้างเลยอธิบายให้ฟัง ก่อนรีบกระซิบประโยคถัดมาข้างหูจัน เพื่อไม่ให้แจนได้ยิน “พอล้มเดินมาอวดเลยรู้สึกว่่วยอมแพ้ไม่ได้ละมั้ง”

“ไม่ใช่จันไม่ค่อยชอบนะนุ่น จันไม่ชอบเลยต่างหาก” แจนรีบแก้ประโยคของนุ่นเสียงแข็ง

“อ้อ...” จันพยักหน้า เริ่มเข้าใจขึ้นมาน้อย ๆ แล้ว ฟีบอล ม.๔ เป็นหนึ่งในทีมนักกีฬาบาสเกตบอลของโรงเรียน ไปแข่งนอกโรงเรียนก็หลายครั้ง แต่มยังเป็นขวัญใจของคนในโรงเรียนอีกต่างหาก เพราะฟีบอลเป็นผู้ชายตัวสูง หุ่นดี มีผิวแทนจากการเล่นกีฬา กลางแจ้ง ไม่แปลกที่หลายคนจะชอบ (ล้มกับแจนก็เป็นหนึ่งในนั้น) สิ่งที่ยืนยันความฮอตของฟีบอลได้ น่าจะเป็นเวลาหลังเลิกเรียน ที่ฟีบอลมาซ้อมบาสเกตบอล บริเวณรอบสนามก็จะมีเหล่านักเรียนหญิง ทั้งม.ต้น ม.ปลาย มาให้กำลังใจอยู่ข้างสนามเต็มไปหมด ซึ่งพวกเราเองก็เคยโดนแจนลากไปเชียร์ฟีบอลเหมือนกัน

“แล้วตกลงทุกคนจะมาขายของกับจันใหม่” แจนถามย้ำ

“พวกเราก็ได้หมดแหละ เนอะ” หยาดตอบ ก่อนจะหันหน้ามาหาฉันกับนุ่น และพวกเราก็พยักหน้าเห็นด้วยกลับไป

“ว่าแต่ พวกเราจะขายอะไรล่ะ” ฉันทถาม

“ฉันก็ยังคงคิดไม่ออกเหมือนกัน แต่ฉันอยากขายอะไรที่ทำง่าย ๆ หรือไม่ก็เป็นของสำเร็จรูปไปเลย พวกเราจะได้เตรียมของกัน ได้สะดวก ไม่วุ่นวาย” แจนออกความคิดเห็น

“ฉันเห็นด้วยกับแจนนะ เพราะเราก็มีกันแค่สี่คน ถ้าให้เตรียมของเยอะ ๆ คงเตรียมกันไม่ทันแน่” หยาดพูด

“ถ้าอย่างนั้นทุกคนไปคิดมานะว่าอยากขายอะไรกัน แล้วเราค่อยมาเลือกกันอีกที” แจนสรุป

“แล้วอย่างนี้ต้องใช้เงินเยอะหรือเปล่า” ฉันทถาม

“คงต้องดูก่อนว่าเราจะขายอะไร แต่ก็คงใช้เยอะอยู่แหละ ทั้งค่าอุปกรณ์ ค่าวัตถุดิบ รวมถึงของตกแต่งร้านของเราด้วย” แจนแจกแจงคร่าว ๆ ฉันเริ่มเครียด ถ้าเกิดใช้เงินเยอะแล้วฉันจะไปเอาเงินมาจากไหนล่ะ ถึงจะมีเงินเก็บแต่ก็ไม่รู้ว่ามันจะมากพอหรือเปล่านั้นนี่คงต้องลองนับเงินในกระปุกดูสักหน่อยว่ามีเงินอยู่เท่าไร

ไม่นานนัก เสียงฮอดก็ดังขึ้น เป็นสัญญาณให้พวกเรารู้ว่าควรรีบเก็บจานและขึ้นไปเรียนวิชาช่วงบ่ายกันได้แล้ว และเพราะ

เอาแต่คุยกันเรื่องขายของ เลยไม่มีเวลาแวะซื้อขนมกับผลไม้กิน
 หลังอาหารเหมือนทุกที่ ทำเอาหยาบยักษ์ใหญ่ เพราะเจ้าตัวบอกว่
 อยากกินกล้วยซ็อกโกแลต หรือกล้วยหอมหั่นเป็นแว่น ๆ ชาติด้วยซอส
 ซ็อกโกแลตของร้านคุณป้าร้านสี่ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากรีบเดิน
 ขึ้นตึกเพราะพวกเรากำลังเข้าเรียนสาย แต่สุดท้ายพวกเรา ก็เข้าห้อง
 ทันเวลาพอดี

ระหว่างเรียนฉันก็ยังเครียดเรื่องเงินไม่หาย ถ้าเงินเก็บที่มีมัน
 ไม่พอจะทำยังงัใดนะ หรือไม่อย่างนั้นก็คงต้องลงไปขอเงินค่าขนม
 จากพ่อเพิ่ม...

ใช่แล้ว! ขอเงินพ่อเพิ่มก็ได้เนี่ย ถ้าเอาเงินของพ่อมารวมกับ
 เงินเก็บของฉันในกระปุกก็น่าจะพออยู่ พอลคิดได้แบบนี้ ฉันก็ยิ้ม
 ออกมาด้วยความโล่งใจ หวังว่าพ่อจะไม่ว่าอะไรที่ฉันขอเงินเพิ่ม

ตลอดการเรียนช่วงบ่าย ฉันก็เอาแต่วาดฝันถึงร้านขายของ
 ของตัวเองกับเพื่อน ๆ คิดไปถึงตอนที่ได้ขายของกับทุกคน ฉันเดาว่า
 นุ่นต้องจองตำแหน่งการเงิน เพราะนุ่นเก่งเรื่องคำนวณ ตำแหน่งนี้
 เหมาะกับเธอมาก ๆ และคนที่อ้ายแบบหยาก็คงจะช่วยจัดของอยู่หลัง
 โต๊ะ ส่วนฉันกับแจนก็จะเป็นคนเรียกลูกค้าที่เดินผ่านไปผ่านมา
 ฉันไม่รู้หรือว่าร้านของขายของเราจะเป็นอย่างไร อาจจะมีลูกค้ามา
 ยืนรอหน้าร้านของเราเต็มไปหมด นุ่นก็อาจจะยื่นกระดาษเครื่องคิดเลข
 มือเป็นระวิง ส่วนฉันก็อาจจะตะโกนเรียกลูกค้าจนคอแห้ง

การขายของครั้งแรกของพวกเขาคงวุ่นวายน่าดู แต่พอลอง
คิดภาพตามแล้วมันน่าจะสนุกมาก อยู่ ๆ ก็รู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก

ฉันเอาแต่คิดถึงเรื่องนี้จนไม่เป็นอันเรียน จนโดนแฉนที่นั่ง
ข้างกันสะกิดตั้งหลายรอบ แถมยังถูกคุณครูดุที่นั่งเหม่ออีกต่างหาก

ให้ตายสิ! ฉันรอให้ถึงเดือนหน้าไม่ไหวแล้ว

บทที่ ๓ สว่าง

ผมชื่อสว่าง จะเรียกผมว่าลุงยาม หรือลุงยามสว่าง ที่เหล่า นักเรียนชอบเรียกก็ได้ ตอนนี้อายุ ๔๒ ปี ทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยอยู่ที่โรงเรียนอุดมรักวิทยาแห่งนี้มาประมาณ ๖-๗ ปีแล้ว ที่บ้านประกอบอาชีพทำไร่ทำนามาตั้งแต่รุ่นพ่อ พอนานวันเข้า ค่าใช้จ่ายก็เยอะขึ้น ทั้งค่ากินค่าอยู่ ค่ารักษาพยาบาลของพ่อแม่ที่มีโรคประจำตัวและแก่ลงทุกวัน ๆ อีกทั้งภรรยาที่เพิ่งตั้งท้องลูกคนแรก เลยต้องเก็บเงินไว้สำหรับลูกในอนาคตด้วย เงินที่ได้จากการทำนาก็จะไม่เพียงพอสำหรับเลี้ยงครอบครัว ผมจึงเดินทางเข้า

มาทำงานทำในอำเภอเมือง ผมทำงานมาหลายอย่างที่เดียว ทั้งรับจ้างเขียนผักให้บรรดาพ่อค้าแม่ค้าในตลาด กรรมการก่อสร้าง และทำงานในโรงสีข้าว ถึงจะเหนื่อย แต่ผมก็สู้เพราะอยากส่งเงินกลับไป ให้ที่บ้านเยอะ ๆ ครอบครัวจะได้ไม่ลำบาก

ผมทำงานในอำเภอเมืองจนภรรยาคลอดลูก เธอตั้งชื่อลูกคนแรกของเราว่า แก้ว เพราะอยากให้ลูกเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อแม่ แต่การเลี้ยงเด็กคนหนึ่งก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ถึงจะมีพ่อแม่ช่วยเลี้ยง แต่พวกท่านก็อายุมากแล้ว จะลูกจะนังก็ลำบาก ผมจึงตัดสินใจเดินทางกลับมาทำงานใหม่ที่บ้านเกิด เพราะจะได้ดูแลพ่อแม่ รวมถึงภรรยาและลูกได้สะดวก

ถือว่าเป็นความโชคดีของผมที่ ลุงเทพ มัคคนายกประจำหมู่บ้าน แนะนำให้ผมมาสมัครงานที่โรงเรียนอุดมรักวิทยา เพราะทางโรงเรียนกำลังต้องการพนักงานรักษาความปลอดภัยอยู่พอดี ผมจึงลองสมัครดู ในที่สุด ผมก็ได้งานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยที่โรงเรียนแห่งนี้ ช่วงแรกผมยังไป ๆ มา ๆ ระหว่างบ้านกับโรงเรียน เพราะโรงเรียนอยู่ห่างจากบ้านเพียง ๒ กิโลเมตรเท่านั้น พอลูกสาวโตขึ้นมาหน่อย พ่อดูแลตัวเองและช่วยงานที่บ้านได้แล้ว ก็ย้ายมาพักอยู่ที่บ้านพักภารโรงของโรงเรียนจนถึงทุกวันนี้

เสียงฮอดดั่งขึ้น เป็นสัญญาณให้ทุกคนรู้ว่าหมดเวลาเรียน คาบสุดท้าย และเข้าสู่ช่วงเวลาเลิกเรียนที่นักเรียนหลายคนรอคอย

ผมยังคงทำหน้าที่ของตัวเองอย่างตั้งใจ กวาดสายตาตรวจสอบความเรียบร้อยบริเวณหน้าโรงเรียนไปเรื่อย ๆ จนสังเกตเห็น แก้วลูกสาวของผมกำลังเดินยิ้มมาแต่ไกล พร้อมกระเป๋าใบโตที่สะพายอยู่บนไหล่ ส่วนมือทั้งสองข้างก็จุกจุกขยำนคันแกงมาด้วย

“สวัสดีค่ะพ่อ” แก้วจุกจุกขยำนไปพึงไว้ข้าง ๆ บ้อมยาม ก่อนยกมือไหว้สวัสดีผมเหมือนทุกวัน

“อ้าว ไม่รีบกลับบ้านหรือลูก”

“ยังค่ะ เพราะวันนี้หนูจะอยู่เป็นเพื่อนพ่อแป็บหนึ่ง” แก้วพูดพลางยิ้มแบ๊วใส จนผมอดไม่ได้ ยื่นมือไปลูบหัวลูกสาวด้วยความเอ็นดู

“วันนี้มาแปลกนะเรา ปกติล่ะรีบกลับบ้านเฉียว เบื่อน้อง ผักนึ่งแล้วหรือไง” ผมเอ่ยปากแซว ช่วงนี้แก้วจะรีบกลับบ้านเป็นพิเศษเพื่อกลับไปหาน้องผักนึ่ง ลูกสาวของเพื่อนบ้านที่อายุได้ ๔ เดือน กำลังน่ารักน่าชัง ลูกสาวผมเลยชอบไปเล่นกับน้อง บางครั้งเล่นเพลินไม่ยอมกลับบ้านกลับช่องจนมีดคำ ตัวเพื่อนบ้านเขาไม่ได้ว่าอะไรหรอก เพราะเอ็นดูเจ้าแก้วเหมือนลูกเหมือนหลาน แต่ผมนะเกรงใจจะแย่ ต้องคอยบอกลูกตลอดว่าอยากไปรบกวนเพื่อนบ้านให้มากนัก พร้อมกับสอนให้ลูกรู้จักช่วยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ด้วย อย่างน้อยก็ช่วยเขาหยิบจับอะไรหน่อย ดีกว่าอยู่บ้านเขาเฉย ๆ

“หนูไม่มีทางเบือนน้องหрокคะ น้องผักนึ่งน่ารักจะตาย แต่ที่วันนี้ไม่รีบกลับบ้าน เพราะหนูมีเรื่องมาคุยกับพ่อก่อน” แก้วพูดด้วยสีหน้าที่เริ่มจริงจังมากขึ้น ผมขมวดคิ้ว สงสัยว่าทำไมลูกสาวถึงต้องทำหน้าที่จริงจังขนาดนั้น

“ดูทำหน้าที่เข้าสิ มันจะจริงจังอะไรขนาดนั้นเชียว ไหนเล่าให้พ่อฟังหน่อย” ผมมองหน้าลูกสาวพร้อมส่งยิ้มให้ เพื่อให้แก้วรู้ว่า ผมกำลังตั้งใจฟังอยู่

“คืออย่างนี้ค่ะพ่อ” แก้วสุดลมหายใจเข้าหนึ่งทีเหมือนเรียกกำลังใจให้ตัวเอง ก่อนพูดประโยคถัดมา “พ่อรู้จักโครงการปันรักให้น้องไหมคะ”

“อ้อ... โครงการชายของนั่นนะเรอะ ต้องรู้จักอยู่แล้วสิ พ่อทำงานที่นั่นมาตั้ง ๖-๗ ปี ทำไมจะไม่รู้จัก”

“นั่นแหละคะ คือหนูอยากเปิดร้านขายของในโครงการนี้”

“อืม... จั้นเทรอ แล้วเปิดร้านกับใครละ เพื่อน ๆ ในห้องไซ้ไหม”

“ไซ้คะ มีैया แจน แล้วก็รุ่น เพื่อนกลุ่มหนูเอง ที่เคยแนะนำให้พ่อรู้จัก พ่อจำได้ไหม”

“จำได้ พ่อจำเพื่อนลูกได้ทุกคนนั่นแหละ” ผมตอบ “แต่จริง ๆ เรื่องชายของแค่นี้ไม่เห็นต้องมาบอกพ่อเลยนะ ลูกจะทำอะไรก็ทำเลย พ่อไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว”

“ก็เพราะหนูอยากทำเลยมาบอกพ่อก่อนใจคะ”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับพ่อ หรือว่า... ลูกกลัวพ่อจะห้ามไม่ให้ชายของกับเพื่อนเธอ ไร้! ลูกแก้วเฮีย! เห็นพ่อเป็นคนยังไง พ่อแข็งไม่ได้ใจคำขนาดไม่ให้ลูกตัวเองทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนซะหน่อย!” ผมเฉลอพูดเสียงดังด้วยความตกใจ จนนักเรียนสองสามคนที่อยู่แถวนั้นหันมามอง ผมขมวดคิ้ว ที่ผ่านมามีตามใจลูกตลอด ไม่ว่าลูกจะทำอะไร ผมก็สนับสนุนเต็มที่ กับไอ้แค่ชายของกับเพื่อน ทำไมผมต้องไปห้ามด้วยละ ผมไม่เข้าใจเลยจริง ๆ

“ไม่ใช่แบบนั้น พ่อฟังหนูก่อน” แก้วรีบห้าม ก่อนผมจะส่งเสียงดังอีก

“อ้าว ไม่ใช่แบบนั้นแล้วมันเป็นแบบไหน ฟ่องงไปหมดแล้ว” ผมยังคงขมวดคิ้วเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือยกมือขึ้นมาเกาหัวจนผมยุ่งไม่เป็นทรง

“คือว่า มันต้องใช้เงินนิดหน่อยนะค่ะ...” แก้วพูดเสียงอ่อยแฝงไปด้วยความกังวล

“หือ... สรุปคือที่มาบอกพ่อ เพราะจะมาขอเงินเพิ่มไซ้ใหม่”
ผมถามย้า แก้วพยักหน้า “แล้วมันต้องใช้เงินเท่าไร? เงินที่พ่อให้มันไม่พอหรือ?”

“พวกหนูยังไม่ได้ตัดสินใจกันว่าจะขายอะไร เลยยังบอกไม่ได้ว่าให้เงินเท่าไรล่ะ แต่แจนบอกว่า ควรรวบรวมเงินเอาไว้เยอะ ๆ ก่อน เมื่อเหลือเมื่อขาด ตอนกลับบ้านหนูจะลองไปนับเงินในกระปุกดูว่ามืออยู่เท่าไร ถ้าไม่พออาจจะมาขอพ่อเพิ่ม” แก้วอธิบาย

“ก็จริงของเพื่อนลูกนะ ยังไงเหลือก็ดีกว่าขาด มีเมื่อไรมันก็อุ่นใจกว่า” ผมพยักหน้ารับรู้ พร้อมกับใจที่เริ่มกระสับกระส่าย ผมไม่รู้ว่าเงินที่แก้วจะขอเพิ่มมันเยอะขนาดไหน ผมพยายามคิดในแง่ดีว่าการขายของสำหรับเด็ก ๆ คงใช้เงินไม่เยอะเท่าไร แต่ก็อดกังวลไม่ได้ อยู่ดี

“ไซ้ใหม่ล่ะคะ! ถ้าอย่างนั้น พ่อก็จะให้เงินหนูเพิ่มไซ้ใหม่คะ”
แก้วยิ้มกว้าง นัยน์ตาเป็นประกาย พร้อมเขย่าแขนผมไปมาด้วยความตื่นเต้น แต่ผมไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นไปกับแก้วเลย ทำได้เพียงยิ้มแห้ง ๆ ส่งกลับไปเท่านั้น

“เฮ้อ... คืออย่างนี้นะ...”

“นะคะ นะ ๆ หนูสัญญาจะบริหารเงินให้ดี ถ้าเหลือหนูจะ

รีบเอามาคืนพ่อเลย จริง ๆ นะ!” แก้วพูดด้วยน้ำเสียงออดอ้อน และยังคงเขย่าแขนผมไม่หยุดหวังให้ผมใจอ่อน

ผมไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไรดี ความคิดในหัวตีกันไปหมด ความจริงผมพร้อมสนับสนุนลูกสาวเต็มที่อยู่แล้ว ไม่ว่าลูกอยากทำอะไรผมไม่เคยขัด แต่ครั้งนี้มันไม่ใช่ ผมไม่รู้ว่าคุณต้องใช้เงินเยอะแค่ไหน เพราะลูกเองก็ตอบผมไม่ได้ ถ้าเกิดให้ไปแล้วลูกใช้หมดจะทำอย่างไร ไม่ใช่ที่ผมไม่ไว้ใจลูก แต่กันไว้ดีกว่าแก้ ลำพังครอบครัวของเราก็มีค่าใช้จ่ายเยอะอยู่แล้ว ถ้าเป็นไปได้ ผมอยากเก็บเงินไว้ใช้จ่ายในส่วนนั้นมากกว่า

“พ่อขอดูเงินที่มีอยู่ก่อน แล้วค่อยบอกลูกอีกทีได้ไหม” ผมตอบแบบกลาง ๆ ก็พอรู้ว่านี่เป็นคำตอบที่ไม่ค่อยดีนัก แต่ผมคิดคำตอบอื่นไม่ออกจริง ๆ เมื่อผมพูดจบ แก้วค่อย ๆ หุบยิ้มจนผมเริ่มใจเสีย ผมจึงรีบอธิบายเพิ่ม “พ่อกลัวมีเงินไม่พอ ไหนจะค่ากินค่าใช้จ่ายยาเบาหวานตัวใหม่ของยาย ค่าเทอมของลูกอีก พ่อเลยอยากเก็บเงินไว้ใช้ในส่วนนั้นมากกว่า”

“อ้าว ไหนพ่อบอกหนูว่าเมื่ออาทิตย์ก่อนนำรังค์เพิ่งขายที่ในเมืองได้ แล้วแบ่งเงินให้พ่อกับคนอื่น ๆ คนละตั้งหลายหมื่น...”

“นี่... อย่าพูดดังนักซี” ผมรีบพูด ก่อนแก้วจะพูดอะไรมากไปกว่านี้ “เดี๋ยวคนอื่นก็ได้ยินหมดหรอก”

“แล้วทำไมถึงให้คนอื่นได้ยืมไม่ได้ล่ะคะ ก็พอบอกหนูแบบนี้
จริง ๆ นี้” แก้วถามผมด้วยความสงสัย

“ก็... เอ่อ... เดี่ยวคนอื่นมามีเงินไง! ถ้าคนยืมแล้วเราจะเอา
เงินจากไหนใช้ล่ะลูก”

“สรุปแล้ว เราเอาเงินส่วนนี้มาใช้ไม่ได้ใช่ไหมคะ” แก้วถาม
“แล้วพ่อก็จะไม่ให้เงินหนูเพิ่มด้วย”

“พ่อก็ยังตอบลูกไม่ได้หรอก ถ้าจำนวนมันเยอะมากพ่อก็คง
ให้ไม่ได้”

“เงินไม่เป็นไรค่ะพ่อ เดี่ยวเรื่องนี้หนูจัดการเอง” แก้วพูดตัดบท
ด้วยน้ำเสียงนิ่ง ๆ

“ไม่ใช่ว่าพ่อไม่อยากช่วยนะ แต่พ่อก็คงต้องวางแผนเรื่องเงิน
ด้วย ลูกเข้าใจพ่อใช่ไหม” ผมพยายามอธิบาย เมื่อเห็นแก้วนิ่งไป

“หนูเข้าใจก็ได้ค่ะ แต่ไม่เป็นไรจริง ๆ พ่อไม่ให้เงินหนูก็
ไม่เป็นไร”

“แก้ว...”

“เดี๋ยวหนูจะพิสูจน์ให้พ่อเห็นเองว่า ถึงพ่อไม่ให้เงินหนู หนูก็
เปิดร้านขายของกับเพื่อนได้!” แก้วพูดแค่นั้น ก่อนหันไปคว้าจักรยาน

ที่ฟังไว้ข้างป้อมยาม ก้าวขาขึ้นคร่อมและชี้ออกจากโรงเรียนไปอย่างรวดเร็ว โดยที่ผมรั้งไว้ไม่ทัน

“เดี๋ยว... เดี่ยวก่อนแก้ว! ฟังพ่อก่อนสิลูก!” ผมตะโกนไล่หลังไป แต่แก้วไม่แม้แต่จะหันกลับมา ผมถอนหายใจ ยืนมองลูกสาวที่ขี่จักรยานออกไปจนลับสายตา

แย่งละสิ ลูกสาวโกรธซะแล้ว คงต้องรอให้ใจเย็นกว่านี้ แล้วค่อยอธิบายให้ฟังอีกที เจ้าแก้วก็แบบนี้ คิดเร็ว ทำเร็ว แต่ถ้าตั้งใจทำอะไรแล้ว จะไม่ยอมแพ้ แม้มีอุปสรรคมาขวาง ก็จะหาทางจนทำสำเร็จตามเป้าหมายจนได้

แล้วอย่างนี้ผมควรทำอย่างไรดี แก้วถึงจะหายโกรธ...

บทที่ ๔

เทพ

ผมชื่อเทพ เป็นมัคทายกประจำวัดในหมู่บ้าน เพิ่งอายุครบ ๕๗ ปีไปหมดแล้ว ใดๆ ก็บอกว่าเป็นคนกว้างขวาง เรียกได้ว่าเดินไปทางไหน ก็มีแต่คนเข้ามาทักทาย แต่ความจริงผมคิดว่าตัวเองก็ไม่ได้กว้างขวางขนาดนั้น คงเป็นเพราะผมทำงานในวัด เป็นทั้งคนนำพิธีเวลามีคนมาทำบุญ คอยดูแลติดต่อประสานงานระหว่างวัดกับชาวบ้าน ไม่ว่าจะป็นงานบุญ งานบวช หรือแม้กระทั่งงานศพ ทำให้ผมมีโอกาสได้คุยกับคนเยอะ เลยพลอยรู้จักมักจี่กันไปโดยปริยาย

บางครั้งทุกคนในหมู่บ้านมักจะมาพูดคุยและขอคำปรึกษาจากผมอยู่บ่อย ๆ คงเห็นว่าผมเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ในหมู่บ้านคนหนึ่ง แถมยังเป็นคนใกล้ชิดวัดใกล้วาตุนาเชื่อถือ ดังนั้นผมจึงพยายามช่วยเหลือทุกคนอย่างเต็มที่ ถึงบางครั้งจะช่วยอะไรไม่ได้มาก แต่อย่างน้อยผมก็จะช่วยรับฟังปัญหา เมื่อว่าคน ๆ นั้นจะรู้สึกสบายใจขึ้น

คนที่ผมจำได้แม่นคือ สว่าง ไร่หนุ่มคนหนึ่งในหมู่บ้าน มันเป็นคนขยันขันแข็ง ทำงานทุกอย่างเพื่อให้ครอบครัวสบาย ผมว่าคนแบบนี้หายาก เวลาสว่างมีปัญหาอะไร ผมเลยพยายามช่วยเหลืออย่างเต็มที่ อย่างตอนที่สว่างมาบ่นกับผมว่าเมียเพิ่งคลอดลูก จากที่ทำงานในอำเภอเมือง ก็ต้องกลับมาทำงานใหม่ที่บ้านเกิด เพราะจะได้ดูแลครอบครัวได้สะดวก ผมเห็นว่ามันหน่วยก้านดี ยังหนุ่มแน่นเลยแนะนำให้ลองไปสมัครเป็นยามที่โรงเรียนอุดมรักรัทธิยาตุ เพราะผมรู้จักกับรองผู้อำนวยการ เห็นเขาบ่น ๆ ว่ายามคนเก่าเพิ่งลาออกไป และยังหาคนมาแทนไม่ได้สักที

พอตัววันนี้ผมเพิ่งกลับจากการเข้าไปทำธุระในเมือง ก่อนกลับบ้านเลยถือโอกาสแวะมาที่โรงเรียนสักหน่อย เมื่อว่าสว่างยังทำงานอยู่ ตอนนี้เวลาหกโมงกว่า ๆ บรรยากาศบริเวณหน้าโรงเรียนค่อนข้างเงียบเหงา เพราะนักเรียนและคุณครูส่วนใหญ่กลับบ้านกันหมดแล้ว เหลือแต่ภารโรงสองสามคนที่ช่วยกันกวาดลานกิจกรรมที่มีดอกหาง-

นกยูงร่วงอยู่เต็มพีกันคนละมือสองมือ รวมถึงสว่างที่กำลังก้ม ๆ เงย ๆ อยู่บริเวณหน้าบ๊อมยามด้วย

“โอ้หนุ่ม! ศีจจริงที่เฮ็งยังไม่กลับ นึกว่าจะมาเก้อชะแล้ว” ผมเอ่ยทักสว่าง ก่อนเดินสาวเท้าเข้าไปใกล้

“สวัสดีครับลุง” สว่างยกมือไหว้ผม “ถ้าลุงมาช้ากว่านี้ก็ไม่เจอผมแล้วนะ ผมกำลังเก็บของกลับพอดี”

“เงินระเอะ โชคดีของข้าจริง ๆ” ผมพยักหน้า ก่อนจะนึกขึ้นได้รีบยื่นถุงขนมที่ถืออยู่ให้คนตรงหน้า “เฮ้! เอาไป ข้าให้เฮ็ง”

“อะไรเนี่ยลุง ถุงใหญ่เขี้ยว” สว่างรับถุงมาอย่างงง ๆ

“พวกขนมมณเณยนั่นแหละ มีหลายอย่าง ไปดูเอาเอง พอตีวันนี้ข้าแวะเข้าไปทำธุระในเมืองมา เอาไปแบ่ง ๆ ให้คนที่บ้านกิน ข้าว่าลูกสาวเฮ็งน่าจะชอบ”

“โอ้โฮ! ทั้งถุงเลยหรอ ขอขอบคุณครับ ๆ ความจริงไม่ต้องซื้อ มาถุงใหญ่ขนาดนี้ก็ได้นะลุง ผมเกรงใจ” สว่างมองหน้าผม สลับกับถุงขนมในมือด้วยสีหน้าเกรงอกเกรงใจ

“จะมาเกรงใจเกรงใจอะไร คนกันเองทั้งนั้น เฮ็งก็รีบกลับบ้านหน่อยแล้วกัน ข้ากลัวขนมที่ซื้อมาจะหมดอายุซะก่อน”

“ฮ่า ๆ ๆ ลุงพูดเหมือนผมไม่ค่อยกลับบ้านอย่างนั้นแหละ”
สว่างหัวเราะ

“ก็มันจริงนี่หว่า แล้วปกติเฮ็งกลับบ้านบ่อยที่ไหน แม่เฮ็งมา
ปนกับข้าอยู่บ่อย ๆ ว่าลูกชายไม่ค่อยกลับบ้าน วัน ๆ อยู่แต่โรงเรียน”

“ใช่! ยังไงที่พัทของโรงเรียนกินนอนไม่สบายเท่าที่บ้านหรอก
ครับ” สว่างปฏิเสธด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “แต่วันนี้ผมกลับบ้านนะ พอดี
มีเรื่องต้องจัดการนิดหน่อย”

“หือ... เรื่องอะไร?”

“ไม่มีอะไรหรอกลุง เจ้าแก้วลูกผมนะสิ มันบอกว่าอยากเปิด
ร้านขายของในโครงการของโรงเรียนกับเพื่อน เลยมาขอเงินเพิ่ม
ใช้ผมก็อยากให้อยู่หรอก แต่แก้วดันไม่บอกรายละเอียดอะไรเลย ผมก็
ไม่กล้าให้ จนมันงอนหนีกลับบ้านไปแล้ว เนี่ย โชคดีที่ลุงเอาขนมมา
ให้ ผมจะได้เขาไปจ้อเจ้าแก้วมัน”

“เฮอ ๆ ้วยรุ่นก็แบบนี้แหละ ยังไงก็ค่อยพูดค่อยจากันล่ะ” ผม
ตบป้าสว่างเบา ๆ “เงินข้าไปก่อนนะ ไหน ๆ ก็แวะมาโรงเรียนแล้วจะไป
หาเจ้าเจษมันเสียหน่อย”

“เจษ... ไอ้เจษที่อยู่ห้องการเงินเหรอครับ” สว่างขมวดคิ้ว
กลางก็มองนาฬิกาข้อมือของตัวเอง “กลับไปแล้วมั้งลุง เย็นขนาดนี้
แล้ว”

“ไม่รู้เหมือนกัน เตียวซ่าไปดูอีกที ไว้เจอกันนะ”

“อ้อครับ ๆ ยังไงก็ขอบคุณสำหรับขนมมะละลุง” สว่างยกมือไหว้ ผมพยักหน้ารับ ก่อนเดินเข้าไปในโรงเรียน เพื่อไปยังห้องการเงินที่อยู่ไม่ไกลนัก

ผมเดินเลียบสนามไปเรื่อย ๆ แวะทักทายภารโรงที่กำลังกวาดพื้นอยู่เล็กน้อยพอเป็นพิธี จนมาถึงห้องการเงิน ตอนแรกผมเห็นห้องมืด ๆ เกือบจะหันหลังกลับอยู่แล้ว แต่พอมองดี ๆ ก็เห็นว่ายังมีแสงไฟลอดออกมาเล็กน้อย แสดงว่ายังมีคนอยู่ ผมจึงเปิดประตูเข้าไปช้า ๆ

“สวัสดิ์ครับ มีใครอยู่ไหมครับ” ผมเอ่ยปากทัก เมื่อเห็นว่าบริเวณที่เปิดไฟอยู่นั้น มีใครบางคนกำลังก้มหน้าก้มตาจัดเอกสารบนโต๊ะอยู่

“อยู่ครับ... ซ้าวลุง! สวัสดิ์ครับ มาได้ยังไงเนี่ย” เขาเงยหน้าขึ้นมาจากเอกสารกองโต เจ้าเจษ คนที่ผมต้องการมาหานั้นเอง

เจษ หรือเจษฎา เป็นเด็กหนุ่มตัวสูงโย่ง หน้าตาคมเข้ม ถ้าจำไม่ได้ปีนี้น่าจะอายุยี่สิบปลาย ๆ ผมกับจรัญ พ่อของเจษสนิทกันในระดับหนึ่ง เมื่อก่อนช่วงที่เจษยังเด็ก จรัญก็มักจะพาเจษมานั่งเล่นที่บ้านผมเป็นประจำ เลยเห็นกันมาตั้งแต่ชั้นแต่ชั้นออก ทำให้ผมกับเจษสนิทกันไปด้วย ด้วยความที่ผมอยู่คนเดียว ไม่มีครอบครัวที่ไหน

ผมจึงเอ็นดูมันเหมือนลูกชายคนหนึ่ง ส่วนเจ้าเจษก็ยกให้ผมเป็นพ่อมันอีกคน

“พอดีไปทำธุระในเมืองมาเลยแวะมาหาสักหน่อย ว่าแต่เอ็งเถอะ ทำไมยังไม่กลับบ้าน เย็นขนาดนี้แล้ว” ผมถาม พร้อมกวาดสายตามองเอกสารที่กระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะ

“พอดีผมกำลังรื้อเอกสารมาตรวจดูพวกการเบิกเงิน ถอนเงินนะลุง ช่วงนี้ทางโรงเรียนเกิดเรื่องนิดหน่อย”

“อ้าว! เกิดอะไรขึ้นล่ะ”

“เงินหายนะลุง” เจษพูดเสียงเรียบ เหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ต่างกับผมที่ตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ เรื่องเงินหายนี่มันไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ เลยนะ “ลุงรู้ไหมว่าโครงการบันรึกให้ห้องจะจัดขึ้นเดือนหน้าแล้ว”

“อืม... รู้สิ ลุงก็มาร่วมงานทุกปี”

“นั่นแหละครับ ทางโรงเรียนจะไปเบิกเงินที่ธนาคารเพื่อนำมาใช้ในโครงการ แต่เงินในบัญชีมันหายไปเลยเบิกไม่ได้ ไม่รู้หายไปได้อย่างไร ผู้อำนวยการเลยให้ทางฝ่ายการเงินตรวจสอบ”

“โอ้โฮ แย่เลยนะแบบนี้ แล้วหายไปเยอะหรือเปล่า”

“ก็เยอะอยู่ครับ หายไปประมาณสองแสนบาท”

“อะไรนะ! สองแสนอะ!” ผมเฉลอตะโกนด้วยความตกใจ เพราะไม่คิดว่าเงินจะหายไปเยอะขนาดนี้ สำหรับผม นี่ไม่ใช่เรื่อง **นิดหน่อย**อย่างที่เจ้าตัวออกมาก่อนหน้านี้เลยด้วยซ้ำ “อย่างนี้ก็ วุ่นวายแยะ เงินหายไปเยอะขนาดนี้”

“วุ่นวายนำดูเลยครับ ตอนนี้อย่างไรก็พยายามแก้ปัญหา กัน อย่างเต็มที่ ที่หนักสุดก็น่าจะเป็นฝ่ายการเงินนี่แหละครับ เพราะโดน ฟังเสียงจากหลายฝ่ายว่าทำงานไม่รอบคอบ เงินเยอะขนาดนั้นถึง หายไปได้ง่าย ๆ” เจ้าเจษย์มั่งเจื่อน เหมือนไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้เท่าไร ซึ่งผมก็พยายามมองข้ามมันไป

“อ่า... ไม่เป็นอะไรหรอก เดี่ยวมันก็ผ่านไป เราก็ทำงานใน ส่วนของเราให้เต็มที่” ผมเอื้อมมือไปตบปากคนตรงหน้าเบา ๆ เพื่อให้ กำลังใจ

“แล้วดูเป็นยังไงบ้าง สบายดีไหมครับ” เจษเปลี่ยนเรื่อง เขาคงไม่อยากให้ผมยุ่งเรื่องนี้มากนัก อย่างไรก็ตามก็ถือเป็นคนนอก มายุ่งเรื่องภายในแบบนี้คงไม่ดีเท่าไร

“ก็เรื่อย ๆ ไม่ได้ไม่แยะ แต่ช่วงนี้ลำบากนิดหน่อย เพราะหมอ เพิ่งบอกว่าข้าป่วยเป็นโรคความดันโลหิตสูงกับเบาหวาน ก็โรคคนแก่ ละนะ เลยต้องปรับพฤติกรรมการกินของตัวเองเสียใหม่และไปปรับ ยาลดความดันที่โรงพยาบาลทุกเดือน”

“โห... ลำบากแยะเลยนะครับ”

“ถ้าหมายถึงเรื่องป่วยก็ไม่เท่าไรหรอก เรื่องปกติของคนแก่ที่ลำบากน่าจะเป็นเรื่องค่าใช้จ่ายมากกว่า เห็นเช้าทำงานง ๆ แทบทุกวัน แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นงานบุญงานบวช ไม่ค่อยได้เงินเท่าไรหรอก ยิ่งแก่ตัว ค่าใช้จ่ายก็เพิ่มขึ้น ทั้งค่ากินอยู่ ค่าหยูกยา ค่าเดินทาง โอ๊ย! เยอะแยะไปหมด” ผมอดบ่นออกมาไม่ได้ ถึงผมจะดูเป็นคนยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ตลอดเวลา แต่จริง ๆ แล้วผมเครียดกับเรื่องนี้มาก อย่างที่บอกไป ยิ่งแก่ตัว ค่าใช้จ่ายยิ่งก็เพิ่มขึ้น แต่เงินที่มีอยู่กลับลดลงเรื่อย ๆ เป็นใครจะไม่เครียดบ้าง

“ถ้าลุงมีปัญหาบอกผมได้เลยนะครับ เรื่องเงินก็บอกได้ไม่ต้องเกรงใจ” เจษพูดกับผมด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ลุงช่วยผมมาตั้งเยอะ ที่ผมได้มาทำงานที่นี้ก็เพราะลุง ถ้ามีอะไรที่ผมพอช่วยได้ผมพร้อมจะช่วยลุงอยู่แล้ว”

“ไม่เป็นไร ๆ ลุงไม่รบกวนเชิงดีกว่า ยิ่งเป็นเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ยิ่งแล้วใหญ่” ผมรีบส่ายหน้า โบกไม้โบกมือปฏิเสธ เพราะผมคิดว่านี่เป็นปัญหาที่ต้องหาทางแก้ด้วยตัวเอง ไม่อยากให้คนอื่นมาลำบากด้วย “ตัวข้าก็พอมีเงินอยู่บ้าง เอ็งไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

“โธ่ลุง! ลุงก็เป็นเหมือนคนในครอบครัวผมคนหนึ่ง ไม่มีใครอยากเห็นคนในครอบครัวลำบากหรอกครับ”

“จะบ้าเธออะ! เอ็งยังเด็กนัก อายุก็เท่านี้ เก็บเงินไว้เถอะ เมื่ออนาคตจะได้มีเงินไว้ใช้ยามฉุกเฉิน” ผมยังคงปฏิเสธอย่างหนักแน่น แต่ดูเหมือนคนตรงหน้าจะไม่ฟังอะไรเลย

“ลุงไม่ต้องห่วง ผมพอมีสู่ทางของตัวเองอยู่น่า” เจษพูดพร้อมหันไปหยิบกระเป๋าใส่ตางค์ของตัวเอง เปิดกระเป๋าหยิบธนบัตรขึ้นมาห้าใบและยื่นให้ผม “นี่รับลุง ผมให้ยืม”

“เฮ้ย! เอ็งจะบ้าเธอ เธอมาให้ทำไมเยอะขนาดนี้ ตั้งห้าพันเชียวนะ” ผมเบิกตากว้างเมื่อเห็นจำนวนเงินที่เจ้าเจษยื่นมาให้ จำนวนมันเยอะจนผมตกใจ ผมยอมรับว่าถ้าผมได้เงินนี้มา ก็คงสบายขึ้นในระดับหนึ่ง แต่ผมก็ยังยืนยันว่าอยากให้เจษเก็บเงินนี้ไว้ใช้อยู่ดี

“ตอนนี้ผมยังพอมีเงินอยู่ ผมเลยให้ลุงยืมก่อน เดี่ยวลุงค่อยเอามาคืนก็ได้” เจษจะยืนยันจะยอมให้ผมรับเงินไป พอเห็นผมยืนยันนิ่งมันเลยถือโอกาสยัดเงินห้าพันใส่มือผม ผมพยายามส่งเงินคืนกลับไป แต่เจ้าเจษก็โบกมือไปมา ไม่ยอมรับเงินคืน

“เออ ก็ได้ ๆ ห้ารับเงินนี้ไว้ก็ได้ เอ็งนี่นะ! คือตั้งแต่เด็กจนโตเลยจริง ๆ” ผมยอมแพ้ เพราะรู้ว่ายังไงเจษก็ไม่มีทางเอาเงินคืนไปง่าย ๆ

“นำลุง รับไปเถอะ ผมอยากช่วยลุงจริง ๆ” เจาพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

“เฮอ ๆ ตามใจเชิง ข้าก็รับมาแล้วนี่ไง ยังไงก็ขอบคุณเชิงมาก แล้วข้าจะรีบหาเงินมาคืน” ผมตัดบท เพราะรู้ว่าอย่างไรก็สู้คนตรงหน้าไม่ได้

“ครับผม คืนเมื่อไหร่ก็ได้ ผมไม่รีบ” เจษยิ้มอย่างพอใจ ที่ในที่สุดผมก็ยอมรับเงินไปอย่างว่าง่าย

เราจบบทสนทนากันแค่นั้น ผมตัดสินใจเอ่ยปากขอตัวกลับบ้านก่อน และไม่ลืมย้าให้เจษรีบกลับบ้านเหมือนกัน เพราะตอนนี้ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว ฟ้าก็เริ่มมีดลงเรื่อย ๆ ผมเกรงว่าถ้ากลับบ้านเย็นกว่านี้อาจเกิดอันตรายได้ เจษพยักหน้ารับรู้ ก่อนยกมือไหว้ผมและหันไปจัดการเอกสารของตัวเองต่อ

เมื่อเห็นดังนั้น ผมจึงค่อย ๆ เดินออกมาจากห้องการเงิน และขึ้นจักรยานคันเก่งกลับบ้าน ระหว่างทางก็คิดไปถึงธนบัตรสีเทาห้าใบที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อของตัวเอง พร้อมความรู้สึกลำบากใจ ใจหนึ่งผมก็รู้สึกขอบคุณที่เจษมีน้ำใจที่ต้องการจะช่วยเหลือผมอย่างจริงใจ แต่ผมก็ยังคิดว่าเงินจำนวนนี้มีมันเยอะเกินไปอยู่ดี

ระหว่างที่คิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย อยู่ ๆ ผมก็นึกสงสัยขึ้นมา ตอนที่เจ้าเจษหยิบเงินห้าพันบาทให้ผมนั่น ผมสังเกตเห็นว่าในกระเป๋าเสื้อของผมก็มีธนบัตรสีเทาอยู่อีกหลายใบทีเดียว

ปกติคนเราจะพกเงินสดติดตัวมาขนาดนั้นเชียวหรือ...

บทที่ ๕ ณรงค์

ผมชื่อณรงค์ ปีนี้อายุ ๕๗ ปี ย้ายมาดำรงตำแหน่งเป็นรองผู้อำนวยการของโรงเรียนฤๅชมรรค์วิทยามาได้ประมาณสองปีแล้ว

หลายคนบอกว่าผมเป็นคนโชคดีเพราะได้รางวัลจากการเสี่ยงโชคตลอด เล่นเกมชิงโชคทางโทรทัศน์ก็ได้รางวัลอยู่บ่อยครั้ง ตอนทางโรงเรียนจัดงานปีใหม่ แล้วมีการจับฉลากของขวัญกัน ผมก็จับได้รางวัลใหญ่อย่างตู้เย็นมาครองตั้งแต่ปีแรกที่ย้ายเข้ามา แต่ถึงคนส่วนใหญ่ให้ความสนใจกับความโชคดีของผมกันมากเพียงใด

แต่สำหรับผม เรื่องที่โชคดีที่สุดไม่ใช่เรื่องการได้รางวัลจากการเสี่ยงโชค แต่เป็นการได้เป็นหัวหน้าโครงการของโรงเรียนต่างหาก

เรื่องมีอยู่ว่า มีอยู่ช่วงหนึ่งที่มีการเล่นพนันออนไลน์เริ่มแพร่หลายในหมู่บ้าน คงเป็นเพราะความรวดเร็วและความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบัน ทำให้เด็ก ๆ เข้าถึงข้อมูลเหล่านี้ได้ง่ายมาก เด็กในหมู่บ้านติดการพนันออนไลน์กันงอมแงม รวมถึงนักเรียนในโรงเรียนบางส่วนด้วย เรียกได้ว่าเสียเงินเสียทองจนครอบครัวเดือดร้อนกันไปหมด ผู้ปกครองส่วนใหญ่ก็เป็นพ่อค้าแม่ค้า ทำงานหาเช้ากินค่ำ ไม่มีเงินมากพอจะจ่ายหนี้ที่ลูกหลานของตัวเองก่อไว้ มีผู้ปกครองหลายคนมาปรึกษาคุณครูในโรงเรียน รวมถึงมาปรึกษาผมด้วย ผมก็ให้คำแนะนำไปตามประสาผู้หลักผู้ใหญ่ พยายามช่วยเท่าที่ช่วยได้ แต่นานวันเข้า เด็กที่ติดการพนันก็เพิ่มจำนวนเยอะขึ้นเรื่อย ๆ ผมมองว่ามันเป็นปัญหาที่ควรจะต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วน เลยนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับผู้อำนวยการและคณะกรรมการในโรงเรียนอย่างจริงจัง

จนสุดท้ายก็เกิดเป็น **โครงการจิตอาสา บอกลาการพนัน** โครงการกิจกรรมจิตอาสาพัฒนาชุมชน เพื่อไม่ให้เด็ก ๆ เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการพนันอีก เริ่มตั้งแต่การปลูกฝังความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการพนัน ผลกระทบและปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งตัวนักเรียนและผู้ปกครอง เพื่อเป็นแนวทางป้องกันความเสี่ยงในการเข้าถึงการพนัน

ควบคู่ไปกับการลงพื้นที่ทำกิจกรรมจิตอาสาที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน เพื่อไม่ให้เด็กหมกมุ่นกับการพนัน เช่น การทำความสะอาดพื้นที่ที่ต่าง ๆ ภายในบริเวณโรงเรียนและหมู่บ้าน ช่วยกันกำจัดขยะและทำความสะอาดบริเวณรอบตลาด เป็นต้น

แม้โครงการนี้อาจไม่ได้แก้ปัญหาแบบเด็ดขาด แต่ก็ประสบความสำเร็จเกินกว่าที่ทางโรงเรียนคาดไว้ ทั้งตัวเด็ก คุณครู และผู้ปกครองต่างให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี ผู้ปกครองเริ่มมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพนันออนไลน์มากขึ้น และเด็กนักเรียนหลายคนก็เริ่มห่าง ๆ จากการเล่นพนัน เพื่อไปทำกิจกรรมอื่นที่เป็นประโยชน์มากกว่า ซึ่งนั่นก็ตรงจุดประสงค์ของโครงการที่ต้องการลดจำนวนเด็กที่เล่นการพนันออนไลน์ลง

ตั้งแต่นั้นชีวิตผมก็เปลี่ยนไป จากที่เป็นแค่ของผู้อำนวยความสะดวก ๆ อยู่ ๆ ก็มีคนมานับถือและชื่นชม ผู้ปกครองหลายคนมาขอบคุณผมที่คิดโครงการดี ๆ แบบนี้ขึ้นมา นอกจากทำให้เด็กไม่หมกมุ่นกับการพนันแล้ว ยังช่วยทำให้ชุมชนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นด้วย ทำเอาผมรู้สึกชื่นและทำตัวไม่ถูก เพราะไม่เคยมีใครมาชื่นชมเยาะขนาดนี้มาก่อน จึงทำได้เพียงยิ้มรับและขอบคุณทุกคนกลับที่ให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนเป็นอย่างดี

วันนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่งที่ผมเดินออกจากห้องทำงานด้วยความเหนื่อยล้า ช่วงนี้โรงเรียนเรามีอะไรหลายอย่างให้จัดการ

โดยเฉพาะโครงการบันรึกให้น้องที่กำลังมีปัญหากันอยู่ ตอนนี้ผ่านมาอาทิตย์หนึ่งแล้ว เรื่องก็ยังไม่ตีหน้าไปไหน ทำเอาปวดหัวอยู่เหมือนกัน

“เฮ้ย! ส่งลูกมาทางนี้ โยนมาเลย ข้ารับได้!”

“เฮ็งรีบส่งลูกให้ไ้บอลเร็วเข้า ส่งไปเลย ๗”

“พวกเฮ็งรีบไปบังไ้บอลไว้ อย่าให้มันรับลูกได้ เร็ว!”

ระหว่างที่เดินคิดอะไรเพลิน ๆ เสียงเขี่ยดฮาดของรองเท้าผ้าใบที่เสียดสีกับพื้นสนาม เสียงลูกบาสเกตบอลสีส้มที่ดังไปมารวมไปถึงเสียงหอบหายใจ และเสียงตะโกนโหวกเหวกโวยวายของเด็กนักเรียนที่ตั้งไปทั่วบริเวณสนามนั้น เรียกความสนใจของผมได้เป็นอย่างดี

ผมหยุดมองเด็ก ๆ ที่กำลังรับส่งลูกบาสเกตบอลกันไปมา การแข่งขันตรงหน้ากำลังดุเดือด ทุกคนต่างพุ่งความสนใจไปกับการแย่งลูกบาสเกตบอลในสนามผมจึงตัดสินใจก้าวเท้าเดินต่อสักพักเหมือนมีเด็กคนหนึ่งสังเกตเห็นผม จึงตะโกนบอกเพื่อน ๆ ให้หันมาไหว้ผม ผมก็ยกมือขึ้นรับไหว้ ก่อนเด็ก ๆ จะหันไปเล่นต่อ

ผมเดินเลียบมาทางด้านข้างสนามบาสเกตบอล บริเวณด้านหลังของอัฒจันทร์เหล็กที่เรียงแถวยาวออกไปจนสุดสนาม บังเอิญสายตาฉันมองลอดผ่านช่องว่างของอัฒจันทร์ไปเห็นเด็กผู้ชาย

สองคน ดูจากภายนอกน่าจะเรียนอยู่ม.ปลาย และทั้งสองคงกำลังเดินทางกลับบ้าน ดูเดิน ๆ ก็ปกติดี ถ้าผมไม่บังเอิญได้ยืนบทสนทนาของทั้งคู่เข้าเสียก่อน

“เฮ้ย! คินนี่มีบอลแข่งนะ เอ็งเชียร์ทีมไหน” เด็กผู้ชายถามเพื่อนที่เดินอยู่ข้างกัน

“อ้าว ไม่ใช่คินนี่หรือหะ”

“เขาแข่งกันคินนี่โวย! ตีสองใจ ทำเป็นลืม แล้วว่าไง ตกลงเอ็งเชียร์ทีมไหนระหว่างหงส์แดงกับผีแดง”

“คูใหญ่เลยนี่หว่า” เพื่อนของเขาเงิบไปสั๊กพัก ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงมั่นใจ “แน่นอนว่าข้าต้องเชียร์หงส์แดงอยู่แล้ว”

“ดี เพราะข้าเชียร์อีกทีม เดียวนี้หงส์แดงของเอ็งฟอร์มตกลงเยอะ ยังไงก็แพ้แน่”

“โอ้โฮ! เอ็งนี่นะ จะหยามกันเกินไปแล้ว มาพนันกันเลยดีกว่า ยังไงหงส์แดงก็ต้องชนะ!”

ผมยังคงเดินฟังเด็กสองคนนั้นอยู่เงิบ ๆ โชคดีที่โครงเหล็กของอัฒจันทร์ช่วยบังเอาไว้ ทำให้เด็กนักเรียนสองคนไม่เห็นผม

“อย่าพูดเสียงดังสิวะ!” เด็กชายรีบยกมือขึ้นปิดปากเพื่อนทันที พลางมองซ้ายมองขวาอย่างหวาดระแวง “พะนางพนันอะไร เดียว

เอ็งก็โดนลากเข้าโครงการจิตอาสาอะไรนั่นหรือ?”

“โอ๊ย! ปล่อยสิวะ” เพื่อนของเขาบัดมือที่ปิดปากตนเองออก
“ซำรู้แล้วว่า ก็ไม่ได้จะพนันแบบนั้นซะหน่อย”

“ถ้าไม่ใช่แบบนั้นแล้วมันแบบไหน พนันมันมีหลายแบบด้วย
เรอะ”

“เฮอน่า ทุกอย่างมันก็พนันได้หมดนั่นแหละ และครั้งนี้ซำก็
ไม่ได้จะพนันเป็นเงิน”

“ถ้าไม่ได้พนันเป็นเงิน แล้วพนันด้วยอะไรวะ”

“ก๋วยเตี๋ยว”

“ฮะ...” เมื่อได้ยินคำตอบ ผมก็ขมวดคิ้วโดยอัตโนมัติ มอง
จากมุมนี้ ผมมองไม่เห็นหน้าของเด็กชาย แต่ผมเชื่อว่าเขาคงกำลัง
ขมวดคิ้ว ทำหน้างงเหมือนผมอยู่แน่ ๆ

“เฮอ ก๋วยเตี๋ยว ถ้าพูดให้ชัดคือก๋วยเตี๋ยวจายหลัง
โรงเรียน” เพื่อนของเด็กชายพูดย้ำ “ถ้าทีมของใครแพ้ คนนั้นต้องเลี้ยง
ก๋วยเตี๋ยวกคนที่ชนะ สมมติว่าทีมผีแดงของเอ็งแพ้ เอ็งก็ต้องเลี้ยง
ก๋วยเตี๋ยวจ้าง เอ็งจะงงอะไร”

“แต่มันก็ต้องเสียเงินอยู่ดีไหมวะ”

“อ้าว! ถึงจะเสียเงิน แต่มันก็ดีกว่าโดนจับเข้าโครงการใหม่ เอ็งก็รู้ว่าสายในโรงเรียนเยอะจะตาย แทนที่จะโดนจับเข้าโครงการทำจิตอาสา ну่นั้น ข้าอยากเอาเวลาไปเตะบอลมากกว่า”

“เออวะ ข้าเห็นด้วย ถ้าพนันด้วยถ้วยเดียว ถึงจะแพ้ แต่อย่างน้อยก็อิมท็องละวะ” เด็กชายพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของเพื่อน

“เห็นใหม่ละ แต่ข้าว่านะเอ็งนะ เตรียมเงินค่าถ้วยเดียวไว้ดีกว่า เพราะเอ็งต้องเป็นคนเลี้ยงแน่นอน”

“ใช่เนี่ย! มันใจเหลือเกินนะ ข้าว่าเอ็งต่างหากที่ต้องเตรียมเงินไว้ เพราะว่าทีมของเอ็งนะ แพ้แน่!”

ผมเดินฟังเด็กทั้งสองคุยกันไปเรื่อย ๆ (แม้จะเป็นการคุยที่ดูเหมือนเถียงกันมากกว่าก็ตาม) จนกระทั่งทั้งสองคนเดินแยกย้ายกันไปคนละทางเพื่อกลับบ้านของตน ส่วนผมก็เดินเลี้ยวมาอีกทาง มายังที่จอดรถบริเวณหลังโรงเรียน ผมก้าวขึ้นรถ และขับออกจากโรงเรียนไป ระหว่างที่ขับรถก็พลางนึกไปถึงสิ่งที่เด็ก ๆ คุยกันเมื่อครู

หงส์แดง กับ ผีแดง อย่างนั้นหรอ...

ตอนแรกผมก็เข้าใจว่ามีแข่งบอลคืนพุ่งนี้เหมือนที่เพื่อนของเด็กคนนั้นพูด สรุปแข่งคืนนี้หรรอระอะ อุ๊วะ! คุใหญ่ขนาดนี้ผมพลาดไปได้อย่างไร สงสัยต้องกลับตรวจสอบข้อมูลใหม่สักหน่อยแล้ว

บทที่ ๖

แก้ว

สองสัปดาห์ผ่านไป หลังจากคิดอยู่นานว่าจะขายอะไรในโครงการปันรักให้น้องดี ฉันก็ตัดสินใจว่าจะขายพวงกุญแจอันเล็ก ๆ เอาไว้ห้อยกระเป๋า โดยปกติแล้ว นักเรียนในโรงเรียนเกือบทุกคนมักจะห้อยพวงกุญแจต่าง ๆ ไว้ที่กระเป๋าย่างน้อยหนึ่งอัน เพื่อทำสัญลักษณ์ไว้ จะได้ไม่ไปหยิบกระเป๋าสลับกับคนอื่น เนื่องจากว่าทางโรงเรียนมีกฎว่านักเรียนทุกคนต้องใช้กระเป๋าที่มีตราโรงเรียนเท่านั้น (ทั้งกระเป๋าแบ้และกระเป๋าสะพาย) ทำให้กระเป๋าของทุกคนมีหน้าตาเหมือนกันหมด และมักมีกรณีนักเรียนหยิบกระเป๋าสลับกันจนต้องประกาศตามหาเจ้าของผ่านประชาสัมพันธ์ของโรงเรียนอยู่บ่อย ๆ

เท่าที่ฉันสังเกตดู ถ้าเป็นผู้ชายจะห้อยเป็นพวกพวงกุญแจ พลาสติกรูปที่มฟุตบอลในดวงใจ รุ่นยนต์ หัวกะโหลก หรือไม่ก็เป็นพวกตุ๊กตาพลาสติกรูปตัวละครซูเปอร์ฮีไว้ในหนังและการดูที่ฉันไม่รู้จัก ส่วนพวกผู้หญิง ส่วนมากจะเป็นตุ๊กตาสัตว์ตัวเล็ก ๆ เช่น ตุ๊กตาทมิ กระต่าย แมว หมา และอื่น ๆ ดูน่ารักดี อย่างฉันเองก็มีพวงกุญแจห้อยที่กระเป๋าเหมือนกัน เป็นพวงกุญแจไหมพรมที่คุณยายถักให้กับมือ เป็นหน้าแมวสีน้ำตาล มันอาจจะสกปรกนิดหน่อย เพราะผ่านการใช้งานมานาน แต่โดยรวมยังอยู่ในสภาพดี

ฉันเลยคิดว่า ถ้าชายพวงกุญแจน่าจะดี และถ้าเพื่อน ๆ เห็นด้วย ก็จะเสนอต่อว่าพวงกุญแจที่ชายจะเป็นพวงกุญแจทำมือจากเศษผ้าเหลือใช้ ฉันลองหาวิธีทำในอินเทอร์เน็ตมาแล้ว มันไม่ได้ยากมากและทำเป็นรูปอะไรก็ได้ตามที่เราต้องการ นอกจากจะโดดเด่นไม่เหมือนใครแล้ว ยังทำจากวัสดุเหลือใช้ ทำให้ทุกคนประหยัดค่าใช้จ่าย ส่วนฉันจะได้ไม่ต้องขอเงินพ่อเพิ่มด้วย

ช่วงพักกลางวัน ฉัน หย่า แจน และนุ่น พวกมันเดินลงไปที่โรงอาหาร ฉันตัดสินใจเดินเดี่ยวไปต่อแถวร้านอาหารตามสั่ง และเดินกลับมาที่โต๊ะพร้อมชามก๋วยเตี๋ยวตัวไก่ในมือ ส่วนเพื่อน ๆ อีกสามคนก็ทยอยเดินตามมาพร้อมกับจานข้าวในมือเช่นเดียวกัน พวกเราเดินมายังโต๊ะประจำ และเริ่มลงมือจัดการกับอาหารตรงหน้าอย่างเอร็ดอร่อย

“เฮอไซ! พวกเรายังไม่ได้สรุปกันซะใหม่ว่าจะขายอะไร ในโครงการบันรึกให้น้อง” ระหว่างที่กินข้าวกันไปสักพัก หยาก็พูดเปิดประเด็นขึ้นมา

“นั่นสิ ลืมไปเลย อาทิตย์ก่อนก็มีว่แต่ยุ่ง ๆ กับเรื่องสอบกลางภาค” แจนบ่น “แล้วทุกคนได้ไปคิดกันมาหรือเปล่านั้นว่าจะขายอะไร”

“ฉันว่าขายขนมน่าจะดี อย่างป๊อที่แล้วก็มึรุ้นพี่ชายขนมปังปิ้งขายดีมากเลยนะ ฉันเห็นพวกพี่เขาปังขนมปังกันมือเป็นระวิงเลย” หย่าเสนอความคิดเห็นเป็นคนแรก

“ฮืม... ขนมปังปิ้งของหยาก็น่าสนใจนะ” นุ่นพยักหน้าเห็นด้วย “แต่ฉันคิดว่าขายพวกของหวานดีกว่าไหม พวกน้ำแข็งไสอะไรพวกนั้น เพราะเราจัดงานกันที่ลานกิจกรรม ถึงตรงนั้นจะมีหลังคาบังอยู่ก็เถอะ แต่อากาศน่าจะร้อนอบอ้าว ถ้าได้กินอะไรเย็น ๆ น่าจะสดชื่นและช่วยคลายร้อนได้”

“นุ่นคิดอย่างนั้นหรือ แล้วแจนล่ะ คิดว่ายังไง”

“ฉันเห็นด้วยนะเรื่องขายขนมปังปิ้งกับน้ำแข็งไส พวกของกินยังไงก็ขายได้อยู่แล้ว แต่ฉันกลัวว่าตอนเราขายมันจะอุ่นววยเกินไปหรือเปล่า” แจนพูดแสดงความคิดเห็นด้วยน้ำเสียงกังวล “เพราะพวกของกินต้องเตรียมวัตถุดิบเยอะเลย อย่างขนมปังปิ้งของหยาก็ต้องเตรียมทั้งที่ปังขนมปัง ขนมปังแถว รวมถึงไส้หลาย ๆ ไส้ให้ลูกค้า

เลือกด้วย ส่วนน้ำแข็งใสที่นุ่นเสนอมานี้ ถ้าพวกน้ำหวานก็หาได้ง่าย หน่อย แต่พวกเราไม่มีเครื่องทำน้ำแข็งใส แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าตรงโต๊ะจะมีพื้นที่พอให้เราวางถังน้ำแข็งหรือเปล่า”

“นั่นสิ ถ้าขายขนมปังปิ้งก็ต้องเตรียมของเยอะทีเดียว แถมนฉันมีเครื่องปังขนมปังแค่เครื่องเดียว กว่าขนมปังจะสุกกรอบ เป็นสีเหลืองดูน่ากิน ก็ต้องใช้เวลา ถ้ามีคนสั่งเยอะ ๆ ก็คงจะทำไม่ทันแน่ ๆ” หยาดคิดตามสิ่งที่แจนพูด

“ที่ฉันคิดไว้เป็นพวกเครื่องประดับ เช่น โบผูกผม กีบติดผมอะไรทำนองนี้ เพราะมันเป็นของสำเร็จรูปน่าจะไม่ต้องเตรียมของอะไรให้วุ่นวาย”

“แต่ทางโรงเรียนไม่ให้ใช้กีบกับโบของช่างนอกเลยนะ นอกจากกีบดำและโบสีเขียว ๆ ที่ขายอยู่ในสหกรณ์โรงเรียน” คราวนี้หยาดแย้งขึ้นมาบ้าง “ฉันว่าถ้าคนซื้อไปก็ไม่น่าได้ใช้ เดี่ยวโดนจับเข้าห้องปกครองล่ะยุ่งเลย”

“ถ้าติดวันเรียนไม่ได้ก็ติดตอนไปเที่ยวก็ได้นี่นา วันหยุดเสาร์อาทิตย์นี่” แจนตอบ “พูดตามตรง ฉันก็คิดออกแค่อ่างเดียวเนี่ยแหละ ถ้าให้คิดใหม่ตอนนี้ก็คิดไม่ออกเหมือนกันว่าจะขายอะไร”

“จริงสิ! เรายังไม่ได้ตามแก้วเลยนี่นา แก้วเห็นด้วยกับความเห็นของเราหรือคิดอย่างอื่นไว้กับออกมาได้เลยนะ

มาช่วยกันคิด ช่วยกันเลือก” นุ่นหันมาถามฉันที่นั่งเงียบอยู่นาน ที่
เงียบไปก็ไม่ใช่ว่าอะไรหรอก ฉันแค่พูดไม่ทันเพื่อน ทุกคนพูดกันเร็วมาก
ฉันหาจังหวะแทรกไม่ได้เลย

“ฉันก็เห็นด้วยกับแจนนะ ถ้าชายพวกของกินน่าจะเตรียม
ของกินอุ่นถวายแน่ ๆ ส่วนไอเดียก็บิดผมกับโบผูกผมของแจนก็
น่าสนใจ แต่คนอาจไม่ค่อยซื้ออย่างที่หยาบอก เพราะถ้าใช้ได้แค่ตอน
ไปเที่ยว หรือตอนวันหยุดแบบนี้ก็ไม่ค่อยคุ้มเท่าไร” ฉันพูดสรุปสิ่งที่
ฟังจากเพื่อนทุกคน ก่อนจะเสนอสิ่งที่ตัวเองคิดมา “แล้วถ้าเป็น
พวงกุญแจล่ะ ทุกคนจะว่ายังไง”

“พวงกุญแจเหรอ”

“ใช่ เพราะฉันเห็นว่าทุกคนชอบห้อยพวงกุญแจไว้ที่กระเป๋า
เรียนเลยคิดว่าน่าจะขายได้”

“อืม... ฉันเห็นด้วยกับแก้วนะ เพราะโรงเรียนไม่เคยห้ามเรื่อง
พวงกุญแจเลย จะทำอะไรก็ได้ ไม่ผิดระเบียบโรงเรียนด้วย” นุ่นพูด

“ฉันว่าก็น่าสนใจนะ สรุปแล้วทุกคนเห็นด้วยกับแก้วใช่ไหม”
แจนสรุปปิดท้าย ส่วนนุ่นกับหยาก็พยักหน้าเห็นด้วย

“แล้วแก้วจะไปซื้อพวงกุญแจจากที่ไหนล่ะ ในอำเภอเมือง
เหรอ” หยาดถาม

“ฉันคิดว่าจะทำเองนะ เป็นพวงกุญแจทำมือจากเศษผ้า” เมื่อพูดจบ เพื่อน ๆ ก็ทำหน้าแหง ๆ คงคิดว่าทำยากแน่ ๆ “อย่าทำหน้าแบบนี้สิ มันมีวิธีการทำพวงกุญแจจากเศษผ้าง่าย ๆ อยู่ในอินเทอร์เน็ตตั้งหลายแบบ ฉันเพิ่งไปหามาเมื่อวาน รับรองว่าทำง่าย ทุกคนทำได้แน่นอน”

“ถ้าแก้วยินย่นอย่างนั้นฉันก็เบาใจ เพราะฝีมือการเย็บผ้าของฉันแย่มาก” นุ่นหัวเราะแห้ง ๆ เหมือนต้องการย้ำกับฉันว่าฝีมือการเย็บผ้าของตัวเองมันแย่มากจริง ๆ

“ถ้าไม่อยากเย็บกันเองก็มีอีกทางคือไปซื้อพวงกุญแจแบบสำเร็จรูปมาขาย ถ้าทุกคนสนใจ ฉันเป็นตัวแทนเพื่อน ๆ ไปซื้อให้ได้นะ เมื่อวันก่อนฉันตามแม่เข้าไปทำธุระในอำเภอเมือง ตามห้างใหญ่ ๆ มีพวงกุญแจน่ารัก ๆ เยอะเลย มีทั้งแบบตุ๊กตา ห้อยกระดิ่ง ห้อยเพชร วิวิวบิว ๆ ฉันว่าถ้าเราซื้อมาขายในโครงการ คนต้องชอบแน่ ๆ”

“แต่ฉันว่าของในเมืองมันจะแพงไปนะ ยิ่งเป็นของที่ขายในห้าง บวกกับค่ารถเข้าไปในเมืองก็ยิ่งแพงเข้าไปใหญ่” ฉันท้วง

“ฉันว่าของที่ขายในห้างมันน่ารักกว่าของที่ทำกันเองนี่นา พวกเราไม่ถนัดพวกงานฝีมือก็คงทำไม่ได้ไม่ก็แบบ อย่งมากก็พวกตุ๊กตายัดนุ่นที่รูปแบบซ้ำ ๆ กัน ของในห้างมันแพงก็จริง แต่มันหลากหลายกว่า แล้วก็ถึงจะเป็นของในห้าง แต่ฉันคิดว่าถ้าซื้อเยอะ

เขาก็น่าจะลดให้ละ” แจนอธิบายเสียยืดยาว “อย่าลืมนสิ ว่าเราแข่งกับ
ส้มห้องสี่อยู่ แค่ของเราตีก็มีชัยไปกว่าครึ่งแล้ว”

“แต่ฉันคิดว่าถึงจะลดราคาแล้ว แต่มันก็น่าจะแพงอยู่ดี”
ฉันเถียงอย่างไม่ยอมแพ้

“ถ้าตัดสินใจไม่ได้ ก็ขายมันทั้งสองอย่างเลยแล้วกัน ฉันจะ
ไปซื้อพวงกุญแจจากในห้างมา ส่วนแกวก็ทำพวงกุญแจมาขาย เอา
มาขายด้วยกันไปเลย ดีไหม” แจนสรุปอย่างหัวน ๆ เพื่อตัดปัญหา
ส่วนยากับรุ่นก็ได้แต่ยิ้มเจื่อน ๆ และมองหน้าฉันกับแจนสลับไปมา

“งั้นก็ได้! แจนก็ไปดูแบบกับราคาพวงกุญแจจากห้างมาก่อน
แล้วกัน ส่วนฉันก็จะลองทำพวงกุญแจมาให้ทุกคนดูก่อนว่าหน้าตา
มันจะออกมาประมาณไหน เมื่อเพื่อน ๆ ยังไม่เห็นภาพ” ฉันพูดตัดบท
เพราะรู้ว่าทั้งฉันและแจนกำลังหงุดหงิด และถ้าเรายังเถียงกันต่อไป
คงต้องได้ทะเลาะกันแน่ ๆ ฉันไม่อยากทะเลาะกับแจนจนกลายเป็น
เรื่องใหญ่โต เพราะเรายังต้องเรียนด้วยกัน ต้องขายของด้วยกันอยู่

ฮอด...

ฉันรู้สึกขอบคุณฮอดของโรงเรียนที่ตั้งขึ้นมาทันเวลาพอดี
ก่อนที่บรรยากาศบนโต๊ะมันจะแย่ไปมากกว่านี้ พวกเขาจึงหยุดคุย
เรื่องนี้ไว้ก่อน แล้วทยอยกันลุกไปเก็บจานและเดินขึ้นห้องเรียนเพื่อ
เรียนวิชาคาบบ่าย

ฉันยอมรับว่าไม่พอใจที่แจนพูดเหมือนว่าพวกกูญแจทำมือของฉันมันจะขายไม่ได้ ยังไม่ทันได้ลองทำจริง ๆ แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่ามันจะขายได้หรือไม่ได้ แต่ฉันห้ามความคิดเพื่อนไม่ได้หรอก ก็พอเข้าใจอยู่ว่าเพื่อนมีสิทธิที่จะคิดอย่างนั้น และฉันเองก็มีสิทธิมองว่าพวกกูญแจในห้างที่แจนจะไปซื้อมีราคาแพงเกินไปเหมือนกัน ก็ไม่เป็นไร เพราะฉันจะพิสูจน์ให้แจนเห็นเองว่าพวกกูญแจทำมือของฉันน่ารักไม่แพ้พวกกูญแจในห้าง แจนยังขายได้ด้วย!

(บางทีฉันก็แอบคิดอยู่เหมือนกันนะ ว่าแค่จะขายของในโครงการของโรงเรียนทำไมต้องมาพิสูจน์อะไรให้คนอื่นเห็นเยอะแยะขนาดนี้...)

บทที่ ๗

สว่าง

เวลาประมาณบ่ายสามโมงสิบห้านาที เป็นช่วงเวลาเลิกเรียน
ของเหล่านักเรียนทั้งหลาย ผมยังคงทำหน้าที่ของตัวเองอย่างขยัน
ขันแข็ง โดยการกวาดสายตาตรวจสอบความเรียบร้อยไปรอบ ๆ
บริเวณหน้าโรงเรียน มองเหล่านักเรียนที่ทยอยเดินทางกลับบ้าน
บางคนเดินกลับ บางคนขี่จักรยานกลับ มีบ้างที่เผลอหันไปมองคุณครู
ที่เป็นเวรยื่นประตูกำลังพูดคุยกับเหล่านักเรียนอย่างออกรส ก่อน
สายตาของผมจะบังเอิญเห็นคุณครูเกษม คุณครูอาวุโสท่านหนึ่ง
กำลังถือกระเป๋าพะรุงพะรัง ผมจึงรีบปรี๊ดเข้าไปช่วยทันที

“โอ้โฮ! ครูถือไหวไหมครับ มาครับ ๆ ผมช่วย” ผมพูดพร้อม
ขอกระเป๋าในมือของคุณครูมาช่วยถือ

“ขอบใจมากนะพ่อหนุ่ม แต่ความจริงไม่ต้องก็ได้ เตี้ยว
ลูกชายผมก็ซึ้งรมารับแล้ว”

“ไม่เป็นไรเลยครับ เตี้ยวครูมานั่งรอที่บิ๋อมยามก่อน ส่วน
กระเป๋าพวกนี้ผมจะช่วยยกไปวางไว้ใกล้ ๆ เวลาลูกชายครูมาจะได้
หยิบขึ้นรถสะดวก”

“เอางั้นแหละ งั้นรบกวนด้วยแล้วกัน” ครูเกษมพูดแค่นั้น ก่อน
ค่อย ๆ เดินไปนั่งที่เก้าอี้บริเวณหน้าบิ๋อมยาม ส่วนผมก็เดินถือกระเป๋า
ของใบใหญ่ของคุณครูตามหลังมา

“ว่าแต่ทำไมกระเป๋าคุณครูหนักจัง ไม่ขอให้พวกนักเรียนช่วย
ล่ะครับ”

“โอ๊ย! ไม่ต้องหรอก มันไม่ได้หนักขนาดนั้น ผมยังพอถือได้
ส่วนข้างในกระเป๋าก็มีแต่การบ้านนักเรียนนั่นล่ะ พอดีตรวจไม่ทันก็
เลยต้องเอากลับไปตรวจที่บ้าน” ครูเกษมตอบ “ช่วงนี้พวกครูก็จะยุ่ง ๆ
กันหน่อยทั้งเรื่องสอน เรื่องกิจกรรม ยิ่งเดือนหน้าจะมีโครงการขาย
ของนั่นก็ยิ่งยุ่งเข้าไปใหญ่”

“หมายถึงโครงการบิ๋มรักให้น้องใช้ไหมครับ อย่าว่าแต่คุณครู
ยุ่งเลยครับ พวกนักเรียนก็ไม่ต่างกัน อย่างลูกสาวผมนี่ตื่นเต้นมาก

เพราะแกเข้าร่วมโครงการปีนี้เป็นปีแรก เห็นวางแผนกับเพื่อนอยู่ว่าจะขายอะไร”

“จั้นเรอะ เห็นเด็ก ๆ กระจ๊ะหรือรันทันแบบนี้ พวกครูเองก็คงต้องกระจ๊ะหรือรันทันด้วยเหมือนกันสินะ” ครูเกษมหัวเราะ “แต่วันจริงคุณก็น่าจะยุ่งเหมือนกันนะ เพราะมีคนนอกเข้ามาด้วย คงมีรถเข้าออก วุ่นวายไปหมด เหนื่อยแยะเลย”

“ไม่หรอกรับครุ มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว” ผมตอบ จากนั้นพวกเขาก็คุยกันอีกนิดหน่อย จนลูกชายของครูเกษมขับรถมาพอดี ผมจึงช่วยยกกระเป๋าไปส่งถึงรถ คุณครูกล่าวขอบคุณผมอีกครั้ง ก่อนจะขึ้นรถไป เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ผมจึงเดินกลับมาทำหน้าที่ของตัวเองต่อ

พอครูเกษมพูดถึงเรื่องโครงการ ผมก็นึกย้อนไปถึงเรื่องเมื่อประมาณสองอาทิตย์ก่อนที่แก้วมาขอเงินเพิ่ม เพื่อจะนำไปใช้ซื้อของมาขายในโครงการ ความจริงแล้วคืนวันนั้น หลังจากเลิกงาน ผมลองนำเงินมานับและคำนวณค่าใช้จ่ายดูคร่าว ๆ พบว่าพอมีเหลืออยู่ ผมจึงตัดสินใจแบ่งให้แก้วไป ๕๐๐ บาท พร้อมบอกให้บริหารจัดการให้ดี ถ้าเหลือก็เก็บเอาไว้เป็นค่าขนม พอแก้วรู้สึกดีใจใหญ่ หายโกรธผมโดยที่ไม่ต้องพียงชนมาจากลุงเลยสักชิ้น ผมเลยบอกให้แก้วโทรไปขอบคุณน้ารงค์ ลูกพี่ลูกน้องของผม เพราะเงินส่วนนี้ก็เป็นเงินที่เขาแบ่งให้จากการที่ขายที่ได้มันล่ะ

พอแก้วโทรไปคุยกับนางรงค์ สักพักทางนั้นก็ขอสายคุยกับผม ก่อนไว้วายเสียยกใหญ่ บอกว่าเงินส่วนนี้ผมควรจะได้อยู่แล้ว เพราะผมก็เป็นคนหนึ่งที่ช่วยพูดและแนะนำคนรอบข้างเรื่องที่ดินผืนนี้ จนมีคนสนใจมาซื้อ จะมายกความดีความชอบให้เขาคนเดียวได้อย่างไร ผมเลยได้แต่หัวเราะกลับไป ไม่ว่าจะอย่างไรผมก็รู้สึกขอบคุณเขาอยู่ดี ถ้าไม่ได้เงินก่อนนี้ครอบครัวเราคงลำบากน่าดู เพราะช่วงนี้รายจ่ายของครอบครัวเราเยอะเหลือเกิน

หลังจากคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย ไม่นานนักผมก็เห็นแก้วกำลังเดินมาหาผมที่บ่อมยามพร้อมจักรยานคันเก่งและกระเป๋าเป้ใบโต แต่ที่แปลกไปน่าจะเป็นใบหน้าที่ไม่มีรอยยิ้มประดับอยู่เหมือนทุกที ตรงกันข้าม แก้วกลับมีใบหน้าบึ้งตึง เหมือนไปโกรธใครมา ผมมองและเผลอขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เมื่อเข้าก็ยังดี ๆ อยู่เลย ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า ตอนนี้อยู่ในหัวผมเริ่มเดาไปเรื่อยว่าอะไรที่ทำให้ลูกสาวทำหน้าที่บึ้งตึงได้ขนาดนั้น อาจเป็นเรื่องเรียน เรื่องเพื่อน หรือไม่กี่เรื่องชายของในโครงการปันรักให้หน่อย เพราะช่วงนี้ผมก็เห็นแก้วทุ่มความสนใจให้เรื่องนี้อยู่เรื่องเดียว

ผมมองแก้วจูงจักรยานไปฟิงไว้ข้าง ๆ บ่อมยาม ก่อนเดินมายกมือไหว้สวัสดีผม พอไหว้เสร็จก็นั่งลงข้าง ๆ และทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ก็ไม่พูดออกมาจนผมเป็นฝ่ายเริ่มพูดก่อน

“มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือเปล่านั้น ทำไมทำหน้าบึ้ง
อย่างนั้นล่ะ” ผมถามด้วยความเป็นห่วง

“จะเรื่องอะไรล่ะคะ ก็เรื่องขายของในโครงการนั่นแหละค่ะ”
แก้วตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“ทำไมล่ะ วันนี้ลูกบอกพ่อว่าจะไปคุยกับเพื่อนเรื่อง
พวงกุญแจนี่ แล้วมันเป็นยังไง โทนเล่าให้พ่อฟังซิ”

“คืออย่างนี้ค่ะพ่อ” แก้วเงิบไปสักระยะ ทำหน้าลำบากใจ
ก่อนพูดใส่ผมไม่ยั้ง จนผมฟังแทบไม่ทัน “ที่หนูบอกพ่อไปเมื่อวันก่อน
ว่าหนูอยากขายพวงกุญแจทำมือ เพราะเห็นว่าทุกคนในโรงเรียนก็ใช้
พวงกุญแจกัน แล้วก็จะประหยัดค่าใช้จ่ายด้วยการทำจากเศษผ้า
เหลือใช้ แต่พอหนูไปเสนอเพื่อน ๆ ในกลุ่มตอนพักเที่ยง เพื่อนก็แย้ง
มาว่าพวงกุญแจของหนูไม่น่าจะขายได้ เพราะมันไม่สวยเท่าของ
ในห้าง แถมยังบอกอีกว่าจะไปซื้อจากในห้างมาขายแทน หนูก็แย้ง
กลับไปว่าพวงกุญแจพวกนั้นมันแพงเกินไป แล้วพวกเราก็เถียงกัน
นิดหน่อย จนสุดท้ายเพื่อนก็ยังยืนยันคำเดิมว่าจะไปซื้อพวงกุญแจ
ในห้างมาขาย หนูไม่อยากทะเลาะกับเพื่อนเลยพูดตัดบทไปว่า
ให้เพื่อนไปดูราคากับรูปแบบของพวงกุญแจในห้างมา ส่วนหนูก็จะทำ
พวงกุญแจไปให้เพื่อนดูว่าหน้าตามันเป็นจะออกมาประมาณไหน
จากนั้นพวกเราก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีก แล้วตลอดการเรียนคาบบ่าย
เพื่อนก็ไม่คุยกับหนูเลย หนูอึดอัดมาก พ่อว่าหนูควรทำยังไงดี”

“ใจเย็น ๆ นะลูก พ่อเข้าใจแล้ว เข้า! กินน้ำก่อน” พอพูดจบผมก็ยื่นขวดน้ำของตัวเองส่งให้แก้วตี๋ เพราะกลัวลูกคอกแห้ง

“พ่อว่าหนูผิดไหมคะ หรือว่าเพื่อนเป็นฝ่ายผิด แล้วหนูควรทำยังไงดี หนูควรขอโทษเพื่อนไหมคะ หรือเพื่อนควรเป็นฝ่ายขอโทษหนู” แก้วถามด้วยน้ำเสียงกังวล หลังจากกินน้ำเข้าไปอีกใหญ่

“ถ้าถามพ่อ พ่อว่าเรื่องนี้ไม่มีใครผิดใครถูก แค่ลูกกับเพื่อนมีความคิดเห็นไม่ตรงกันเท่านั้นเอง ส่วนเรื่องขอโทษ ถ้าลูกรู้สึกไม่สบายใจ ลูกขอโทษเพื่อนก่อนก็ได้นะ”

“ถ้าหนูเป็นฝ่ายขอโทษก่อน มันก็เท่ากับว่าหนูยอมรับแล้วสิคะว่าหนูเป็นฝ่ายผิด ทั้งที่จริง ๆ แล้วหนูอาจจะถูกฝ่ายก็ได้” แก้วเถียง เพราะไม่เข้าใจที่ผมต้องการจะสื่อ

“บางทีคนที่ขอโทษก่อน ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นฝ่ายผิดเสมอไปนะลูก ขอโทษในที่นี้ หมายถึงขอโทษเพื่อปรับความเข้าใจต่างหาก อาจเป็นการขอโทษที่พูดไม่ดี ขอโทษที่ใช้อารมณ์ตอนคุยกัน หรือขอโทษที่ทะเลาะกันได้ เพราะเขาเป็นเพื่อนของลูกไง”

แก้วไม่พูดอะไร เพียงแค่พยักหน้าสองสามทีเท่านั้น ผมจึงพูดต่อ

“นั่นล่ะ พ่อขอโทษและใจเย็นลงแล้วก็ค่อยมาช่วยกันคิดว่า จะเอายังไงต่อ”

“หนูจะพยายามนะคะ” แก้วพูดอย่างใจเย็น “แต่ถึงอย่างนั้น พอเฉลยไปคิดมันก็อดหงุดหงิดไม่ได้อยู่ดี หนูรู้สึกเหมือนเพื่อนกำลังดูถูกหนูว่าสิ่งที่หนูทำมันไม่ดี หนูกลัวว่าถ้าคุยกันต่อจะพาลทะเลาะกันจนเป็นเรื่องใหญ่...”

“ไม่ต้องคิดมากหรอกลูก ก็อย่างที่พ่อบอก คนเราต่างคนต่างความคิดกัน เรื่องนี้มันก็แค่ความคิดไม่ตรงกันเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น ลูกกับเพื่อนก็ต้องใจเย็น ๆ แล้วค่อยช่วยกันหาทางที่ความคิดของลูกกับเพื่อนสามารถไปด้วยกันได้คนละครึ่งทาง”

“มันจะมีทางนั้นจริง ๆ เหรอคะพ่อ”

“ต้องมีสิ อย่างที่ลูกบอกเพื่อนว่าให้ไปสำรวจราคากับรูปแบบของพวงกุญแจมาก่อนอันนี้พ่อเห็นด้วยนะ เพราะจะได้ช่วยตัดสินใจว่ามันเป็นยังไง ราคาสูงเกินไปไหม ส่วนที่ลูกบอกว่าจะลองทำพวงกุญแจไปให้เพื่อนดูก่อนก็ดี เมื่อทุกคนจะได้แสดงความคิดเห็นด้วยว่าควรปรับแก้ตรงไหนบ้าง” ผมตอบลูกสาวเบา ๆ เพื่อปลอบใจ “ถ้ามีอะไรให้ช่วยบอกพ่อได้เลย พ่อพร้อมช่วยลูกเต็มที่อยู่แล้ว ถึงพ่อจะไม่เก่งพวกเขียนบักดักร้อย แต่ถ้าเรื่องหาอุปกรณ์ก็พ่อจะช่วยได้อยู่”

“หนูเข้าใจแล้ว ขอขอบคุณนะคะพ่อ” แก้วพูดกับผมพร้อมรอยยิ้ม ในที่สุด แก้วก็ยิ้มได้สักที

จากนั้นเราก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีก ผมกลับไปดูแลความเรียบร้อยบริเวณหน้าโรงเรียนเหมือนเดิม ส่วนแก้วก็ไม่ได้รีบกลับบ้านไปเล่นกับน้องผักนึ่งเหมือนเก่า แต่นั่งทำการบ้านรอกลับบ้านพร้อมผมแทน

คืนนั้น พอแก้วกลับถึงบ้านก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ทุกคนฟัง ทั้งคุณตา คุณยาย และแม่ของเจ้าตัว ก็พร้อมใจกันช่วยเหลือแก้วตา ดวงใจของบ้านอย่างเต็มที่ เริ่มจากคุณตาที่ไปเสียบ ๆ เคียง ๆ ขอเศษผ้าจากเพื่อนบ้านที่เปิดร้านตัดเสื้อ เชื่อว่าเขาจะมีเศษผ้าดี ๆ ทยอยสวย ๆ ให้แก่นำมาทำพวงกุญแจได้ เมียผมก็ไปรื้อพวกอุปกรณ์ที่ต้องใช้จากกล่องเครื่องมือที่บ้าน ทั้งเข็ม ด้ายหลายสี ลูกบิด โหมมพรม รวมถึงห่วงพวงกุญแจสแตนเลส (ที่ผมแอบสงสัยว่าบ้านเรามีของแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่) มาให้ พร้อมบอกว่าวันพรุ่งนี้จะแวะไปซื้อใยสังเคราะห์ที่ตลาดให้ด้วย ส่วนคุณยายก็กุลีกุจมาสอนเทคนิคการเย็บแบบต่าง ๆ ให้หลานสาวอย่างกระตือรือร้น ทั้งด้นตะลุยกด้นถอยหลัง สอยซ่อนด้าย และอีกหลายชื่อที่ผมจำไม่ได้

ส่วนผมก็กำลังนั่งมองลูกสาวที่กำลังตั้งหน้าตั้งตาเย็บพวงกุญแจตามคลิปวิดีโอในโทรศัพท์ด้วยความสนใจ พอเห็นลูกตั้งอกตั้งใจทำแบบนี้ก็อยากจะช่วยบ้างเหมือนกัน แต่ชอบอกก่อนว่าทักษะงานบ้านงานเรือนของผมน่าจะติดลบ ผมไม่ถนัดงานพวกนี้เลย

ถนัดแต่งงานใช้แรงมากกว่า แต่ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว เห็นแก้วบอกว่า
ทำง่ายลองดูสักหน่อยก็ไม่เสียหายนะ

“มีอะไรหรือเปล่าคะพ่อ” แก้วถามผม คงเห็นว่าผมนั่งมองมา
สักพักแล้ว

“คือพ่อมองแก้วทำแล้วพ่ออยากลองทำบ้าง ได้ไหม”

“ได้สิคะ จันทน์พ่omanั่งใกล้ ๆ หนูก่อน” แก้วใช้มือตีพื้นที่ว่าง
ข้าง ๆ ตัวเอง ผมจึงค่อย ๆ เขยิบตัวเข้าไปใกล้

“พ่อทำได้จริง ๆ ไหม” ผมถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

“ได้แน่นอนค่ะพ่อ! ก่อนอื่นพ่อร้อยด้ายเข้าไปในเข็มรอไว้
ก่อนนะคะ” แก้วพูด พร้อมยื่นเข็มกับหลอดด้ายมาให้ “เดี๋ยวหนูจะหา
เศษผ้ามาให้พ่อลองเย็บก่อน”

ระหว่างที่ลูกกำลังร้อยเศษผ้าในถุงมาให้ผมเย็บอยู่นั้น ผมก็
ค่อย ๆ ดึงด้ายออกมาจากหลอดด้าย และพยายามสนเข็มอย่างตั้งใจ
แต่มันไม่ง่ายอย่างที่คิด เพราะเส้นด้ายมันอ่อนมาก เขียงไปเขียงมา
ตลอด สอดไม่ตรงรูสักที

“เฮ้อ!” ผมเงยหน้าและถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อน
ลองพยายามใหม่อีกครั้ง โดยการใช้นิ้วปั้นปลายด้ายให้แหลม เผื่อว่า
จะเสีได้ง่ายขึ้น แล้วพยายามสนเข็มอีกครั้ง แต่ดูเหมือนจะไม่ช่วย

เท่าไร? กลายเป็นว่าบั้นไปบั้นมา ปลายด้ายกลับแตกและแยกเป็น
สองแฉก จนต้องตัดทิ้ง แล้วเริ่มต้นสนเข็มใหม่

ผมพยายามอยู่นานทีเดียว แต่ก็สนเข็มไม่ได้สักที นั่งเส็งแล้ว
เส็งอีก เส็งอยู่สิบนาทีก็ขอยอมแพ้ เพราะเพิ่งจนปวดตาไปหมด
จึงตัดสินใจเปลี่ยนมานั่งให้กำลังใจแก้วอยู่เงียบ ๆ

นี่คงเป็นสิ่งเดียวที่ผมพอจะทำให้ลูกสาวได้ในตอนนี้

บทที่ ๘

วิชา

อีกไม่นานก็จะถึงวันจัดโครงการปันรักให้น้องแล้ว ทุกคนในโรงเรียนจึงค่อนข้างยุ่งเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเดินทางไปทางไหนก็มีแต่คนพูดถึง นักเรียนหลายคนเริ่มเตรียมสินค้ามาขายในโครงการ ส่วนคุณครูที่รับผิดชอบในฝ่ายต่าง ๆ ก็กำลังจัดการงานในฝ่ายของตัวเองให้เรียบร้อย และที่ยุ่งไม่แพ้กัน น่าจะเป็นโครงการจิตอาสา บอกลาการพนัน ของรองผู้อำนวยการ เพราะช่วงนี้เป็นช่วงเริ่มต้นฤดูกาลแข่งขันฟุตบอลพรีเมียร์ลีกพอดี ทำให้คุณครูในโครงการต้องช่วยกัน

สอดส่องดูแล เตรียมตัวรับมือกับการเล่นพนันของเด็ก ๆ ในโรงเรียน
ที่อาจเกิดขึ้นในช่วงแข่งขันฟุตบอลพรีเมียร์ลีกที่กำลังจะมาถึง

ตอนนี้ฉันกำลังนั่งอยู่ในห้องประชุมกับหัวหน้าโครงการ
ได้แก่ คุณณรงค์ รองผู้อำนวยการและคุณครูผู้รับผิดชอบโครงการ
อีกหกท่าน ระหว่างฟังคุณครูพูดเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผ่านมา
ฉันก็เปิดเอกสารอ่านข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวโครงการไปพลาง ๆ
เพราะฉันเพิ่งเข้ามาเป็นหนึ่งในคุณครูผู้รับผิดชอบโครงการได้ไม่นาน
จึงมีหน้าที่เพียงคิดกิจกรรมจิตอาสาใหม่ ๆ ที่เป็นไปได้ แล้วนำมา
เสนอในที่ประชุม เพราะที่ผ่านมามีแต่กิจกรรมซ้ำ ๆ (เช่น พวกเก็บ
ขยะ ทำความสะอาดสถานที่ต่าง ๆ ในชุมชน อะไรทำนองนั้น) ทาง
รองผู้อำนวยการอยากให้มีกิจกรรมที่แปลกใหม่บ้าง โดยรวมเท่าที่
ฉันอ่านมา แต่ละกิจกรรมที่เคยจัดก็ค่อนข้างใช้ได้เลยล่ะ ฉันแอบ
นับถือท่านรองอยู่สัก ๆ ว่าท่านเป็นคนเก่งมากที่คิดโครงการนี้ขึ้นมา
ได้ แม้ว่าเด็ก ๆ อาจไม่ได้เลิกเล่นการพนันทั้งหมด แต่จากการที่
ผู้ปกครองคอยรายงานผลมาให้ทางโรงเรียนอยู่ตลอด ก็พบว่าจำนวน
เด็กที่เล่นการพนันลดลงอย่างเห็นได้ชัด นั่นก็บ่งบอกได้ว่าโครงการนี้
ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง

“แล้วทางครูวิภาจะมีอะไรจะเสริมเพิ่มเติมไหมครับ” คุณครู
ท่านหนึ่งพูดขึ้นในช่วงท้ายของการประชุม ทำให้ฉันหลุดจากภวังค์

“ถ้าเรื่องโครงการดิฉันว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้วค่ะ ไม่มีอะไรจะเพิ่มเติม แต่ดิฉันขอถามนอกเหนือจากตัวโครงการได้ไหมคะ”

ฉันละสายตาจากเอกสารตรงหน้า เงยหน้าถามคุณครูทุกท่านด้วยสีหน้ากังวล เพราะไม่รู้ว่าเมื่อถามไปจะได้คำตอบที่ต้องการหรือไม่

“ได้สิคะ ครูวิชาสงสัยตรงไหนถามได้เลยนะคะ ไม่ต้องเกรงใจ” คุณครูผู้หญิงที่นั่งอยู่ทางฝั่งตรงข้ามพูดขึ้น พร้อมส่งยิ้มมาให้

“อ่า... คือว่าดิฉันไม่มีความรู้เกี่ยวกับฟุตบอลเท่าไรนะคะ พอเข้ามาเป็นหนึ่งในคุณครูที่รับผิดชอบโครงการนี้ เลยอยากมีความรู้เล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับฟุตบอลติดตัวไว้บ้าง เมื่อจะได้รู้ว่าทำไมเด็ก ๆ ในโรงเรียนถึงชอบเล่นพนันบอลกันนัก” ฉันพูดด้วยความเกรงใจ เพราะตั้งแต่รู้ว่าคุณครูในหมวดให้ฉันเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของโครงการนี้ก็อยากมีความรู้เรื่องฟุตบอลติดตัวไว้บ้าง

อีกเหตุผลหนึ่งที่ไม่ได้บอกทุกคนไป นั่นคือ หลังจากฉันได้มีโอกาสเข้าประชุมเรื่องที่มีการทุจริตเงินของโครงการบันรึกให้ห้องฉันก็คอยเป็นหูเป็นตา พยายามมองหาสิ่งผิดปกติอยู่ตลอด เมื่อจะเจอเบาะแสสำคัญไปแจ้งท่านผู้อำนวยการได้ และไหน ๆ วันนี้ฉันก็มาเข้าร่วมประชุมกับคุณครูในโครงการจิตอาสา บอกผลการพนันพอดี ฉันคิดว่าบางทีการทุจริตเงินโครงการกับการพนันมันอาจจะมีความเกี่ยวข้องกันก็ได้ แต่ฉันไม่มีความรู้ในเรื่องนี้มากนัก จึงคิดว่าถ้ามาถามคุณครูในที่ประชุม ให้ทุกคนช่วยอธิบายเรื่องนี้ให้ฟัง น่าจะ

ช่วยให้ฉันเข้าใจมากขึ้น และอาจเจอเบาะแสบางอย่างที่อาจโยงไปหาคนร้ายตัวจริงที่ขโมยเงินโครงการของโรงเรียนก็เป็นได้

“ครูวิภาอยากรู้อะไรเกี่ยวกับฟุตบอลถามผมได้เลยนะครับ ถ้าเป็นเรื่องฟุตบอลผมพร้อมตอบเสมอ” ท่านรองพูดอย่างอารมณ์ดีหวังให้ฉันคลายความกังวลลง

“นั่นสิคะ ครูวิภามีอะไรสงสัยเกี่ยวกับฟุตบอลถามท่านรองได้เลยค่ะ เพราะท่านเป็นหัวหน้าโครงการ ต้องรู้เรื่องพวกนี้อยู่แล้ว” คุณครูอีกคนสนับสนุน

“แหม ก็พอดีครับ เพราะเราทำโครงการเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ก็ต้องหาความรู้มาประดับไว้บ้าง” ท่านรองหัวเราะ “แล้วตกลงครูวิภาอยากรู้เรื่องไหนเหรอครับ ผมจะได้อธิบายถูก”

“เรื่องฟุตบอลมันกว้างมากเลยคะ ดิฉันเองก็ไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหนเหมือนกัน” ฉันหัวเราะแห้ง ๆ

“ถ้าไม่รู้จะเริ่มตรงไหน งั้นเรามาเริ่มที่ฟรีเมียร์ลีกก่อนดีไหมครับ เพราะช่วงนี้อยู่ในช่วงแข่งฟรีเมียร์ลีกพอดี” คุณครูอีกคนเสนอ

“ก็ได้ครับ ความจริงมันอาจไม่ใช่เรื่องที่เข้าใจได้ง่ายนัก แต่ก็ไม่ได้ยากเกินจะเข้าใจ” ท่านรองพูด ก่อนจะเริ่มอธิบายเกี่ยวกับฟุตบอลฟรีเมียร์ลีกอย่างง่าย ๆ “ปกติแล้วฟุตบอลที่แข่ง ๆ กันเนี่ยจะแบ่งเป็นลีกเล็กกับลีกใหญ่ ลีกเล็กจะเรียกว่า **แชมเปียนชิพ**

ใช้เวลาแข่งประมาณสามเดือนครึ่ง ทีมที่ลงแข่งจะเป็นทีมเล็ก ๆ ที่เพิ่งก่อตั้ง ส่วนใหญ่เป็นทีมท้องถิ่นของแต่ละเมือง เช่น ทีมเบอร์มิงแฮมของอังกฤษ ทีมโบโลญญาของอิตาลี ทีมนาโงย่า แกรมบัสของญี่ปุ่น หรือของไทยเราเองก็จะเป็นทีมของแต่ละจังหวัด เช่น สุโขทัย เอพีซี ราชบุรี มิตรผล ซึ่งทีมเล็ก ๆ เหล่านี้ก็จะแข่งกันเพื่อขึ้นเป็นที่หนึ่งของลีกเล็ก และไปแข่งต่อในลีกใหญ่หรืออีกชื่อหนึ่งคือ**พรีเมียร์ลีก**ครับ”

“เหมือนเป็นการไต่ขั้นดับไปเรื่อย ๆ ไซ้ใหม่คะ” ฉันทามพร้อมสรุปสิ่งที่ท่านรองพูดลงสมุดเล่มเล็กที่พกมาด้วย ตอนนี้อยู่ในห้องประชุมของเรากลายเป็นห้องเรียนขนาดเล็กที่มีท่านรองเป็นคุณครู และทุกคนเป็นนักเรียนที่กำลังฟังคุณครูสอนอย่างตั้งใจ

“ถูกต้องครับ แต่ถึงจะเป็นที่หนึ่งของลีกเล็ก แต่ก็อยู่ลำดับท้าย ๆ ของลีกใหญ่อยู่ดี ดังนั้นทีมที่มาใหม่ก็ต้องพยายามผลักดันตัวเองให้ขึ้นไปอันดับสูง ๆ ให้ได้ ระหว่างนี้ก็อาจมีการซื้อตัวนักเตะหน้าใหม่ที่มีฝีมือ ค่าตัวไม่แพงมาร่วมทีม ทำให้ทีมแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น ช่วยพาทีมไปถึงจุดหมาย นั่นก็คือการได้เป็นที่หนึ่งของลีกใหญ่”

“แล้วถ้าได้เป็นที่หนึ่งของลีกใหญ่ได้แล้ว จะเป็นยังไงต่อคะ”

“จะได้ถ้วยรางวัลและเงินครับ แต่ทั้งสองอย่างนี้ก็เทียบไม่ได้กับความภาคภูมิใจของทีมเล็ก ๆ ที่สามารถขึ้นเป็นที่หนึ่งและเอาชนะ

ทีมใหญ่ ๆ ได้ พอแข่งกันจบก็จะเข้าสู่ช่วงพักปิดฤดูกาลประมาณสองเดือนเพื่อรอเวลาแข่งใหม่ แต่ถึงจะบอกว่าปิดฤดูกาล นักบอลเขาก็ไม่ได้พักกันหรอกครับ ในช่วงนี้ก็ต้องฝึกซ้อมต่อไป อาจจะไม่หนักเท่าช่วงแข่งแต่ก็หยุดพักไม่ได้ เพราะไม่อย่างนั้น ถ้าเกิดฝีมือตกขึ้นมา ก็อาจจะหลุดจากลีกใหญ่กลับไปอยู่ลีกเล็กเหมือนเดิม ส่วนทางสโมสรฟุตบอล ก็นำเงินรางวัลที่ได้มาไปซื้อตัวนักฟุตบอลเก่ง ๆ มาเข้าร่วมทีม หรือไม่ก็นำมาปรับปรุงสนาม เผื่อว่ามีทีมอื่นมาแข่งที่ถิ่นเรา จะได้ไม่ขายหน้า”

“อ้อ... เข้าใจแล้วค่ะ แล้วถ้าเป็นบอลโลกล่ะคะ ก็คือทีมที่ชนะจากลีกใหญ่มาแข่งกันใช่หรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ ลีกใหญ่ก็เป็นการแข่งที่ใหญ่ที่สุดตามชื่อเลย” ท่านรองยกแก้วน้ำขึ้นดื่มอีกใหญ่และพูดต่อ “ส่วนบอลโลกจะเป็นการแข่งขันอีกประเภทหนึ่ง คือจะเป็นตัวแทนของแต่ละประเทศมาแข่งบอลกัน ซึ่งก่อนหน้านั้นก็มีการแข่งคัดเลือกในแต่ละโซน แบ่งเป็นโซนเอเชีย โซนยุโรป โซนแอฟริกาอะไรพวกนั้น รายละเอียดมันค่อนข้างเยอะนะ ผมว่าตอนนี้เอาแค่เรื่องพรีเมียร์ลีกก่อนก็พอครับ”

“โอ้โฮ! ท่านรองอธิบายได้ละเอียด แล้วก็เข้าใจง่ายมาก ๆ เลยค่ะ” คุณครูที่นั่งตรงข้ามฉันพูดขึ้น ท่านรองก็โบกมือไปมาเป็นเชิงปฏิเสธอย่างไม่จริงจังนัก

“นั่นสิคะ ฉันกับคุณครูทุกคนเข้าใจเรื่องฟุตบอลขึ้นเยอะเลย ชอบคุณท่านรองมาก ๆ เลยนะคะ” ฉันยกมือไหว้ขอบคุณท่านรองที่อธิบายเรื่องฟุตบอลให้ฉันละคุณครูคนอื่นฟัง “ว่าแต่ท่านรองก็รู้เรื่องฟุตบอลละเอียดเหมือนกันนะคะ รู้ทั้งเรื่องเล็กเล็กใหญ่ รวมถึงบอลโลกด้วย แสดงว่าท่านรองศึกษามานานแล้วใช่ไหมคะ”

“ก็ไม่นานมากหรอกครับ นี่เป็นเพียงข้อมูลพื้น ๆ เท่านั้น พอทำโครงการนี้ก็ต้องศึกษาเอาไว้น้อย เตียวจะคุยกับเด็ก ๆ ไม่รู้เรื่อง” ท่านรองหัวเราะ “ความจริงเรื่องฟุตบอลยิ่งศึกษายังสนุก ทำให้เข้าใจเลยว่าทำไมเด็ก ๆ ถึงชอบดูและชอบพนันกัน ถ้าให้ผมพูดนี้ใช้เวลาเป็นวัน ๆ เลย เขาเป็นว่าถ้าใครมีอะไรสงสัย สามารถถามผมได้เลยนะครับ ผมยินดีตอบเสมอ”

เมื่อท่านรองพูดจบ ก็พูดสรุปสิ่งที่มอบหมายให้ครูทุกคนไปทำเล็กน้อย ก่อนปิดการประชุม ทุกคนต่างแยกย้ายกันกลับไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อ ฉันที่ไม่มีสอนช่วงบ่าย จึงตัดสินใจกลับห้องหมวดไปเตรียมการสอนของวันพรุ่งนี้แทน ในขณะที่ฉันกำลังเดินกลับห้องหมวดตอยุ่ นั้น ก็นึกไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในห้องประชุมเมื่อครู

แม้ฉันจะรู้สึกขอบคุณท่านรองที่อธิบายเรื่องฟุตบอลให้คนที่ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลยอย่างฉันเข้าใจเรื่องฟุตบอลมากขึ้น แต่ฉันรู้สึกเอะใจนิดหน่อย เหมือนท่านรองให้ความสนใจกับข้อมูลเชิงลึกของฟุตบอลมากเกินไป เพราะพี่อเคยบอกฉันว่า เมื่อก่อนท่านรอง

เป็นคนไม่ดูบอลเลย แต่พอมาเป็นหัวหน้าโครงการนี้ก็เลยต้องดู หรือมบอกทุกคนว่าตัวเองตั้งใจศึกษาหาข้อมูลเรื่องฟุตบอลเยอะมาก เพื่อจะได้รู้ว่าทำไมเด็ก ๆ ถึงชอบดูและชอบเล่นพนัน ฉันทกลับคิดว่าทำไมท่านรองถึงไม่ลองหาข้อมูลว่า ทำไมเด็ก ๆ ถึงชอบดูบอล ดูเพื่อความสนุก เพื่อฝึกทักษะในการเล่นฟุตบอลของตัวเอง หรือต้องการเงินจนนำไปสู่วงจรของการพนัน แล้วจากนั้นก็ค่อยเจาะลึกไปอีกว่าเด็ก ๆ เล่นพนันทางไหน เล่นกับใคร เพื่อหาทางแก้ไขต่อไป

ฉันอาจจะคิดมากไปเองก็ได้ เพราะท่านรองก็เป็นถึงหัวหน้าโครงการนี่ละ ก็ต้องรู้ข้อมูลเยอะ ๆ จะได้คุยกับเด็ก ๆ และให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองได้ และบางที่ท่านรองอาจจะหาข้อมูลส่วนนี้ไว้แล้วก็ได้ สงสัยฉันต้องกลับไปอ่านเอกสารเกี่ยวกับโครงการให้ละเอียดอีกทีหนึ่ง

พอนึกถึงเรื่องนี้ ก็นึกขึ้นได้ซึกว่าตัวเองลืมหยิบเอกสารเกี่ยวกับการวางแผนกิจกรรมจิตอาสาด้วย ฉันจึงรีบเดินกลับไปห้องประชุมอีกครั้ง แต่ก็ต้องชะงักมือที่กำลังจะเอื้อมไปเปิดประตูไว้ เพราะได้ยินเสียงเหมือนมีคนอยู่ข้างในห้อง ฉันค่อย ๆ แง้มประตูไว้ชนิดหนึ่ง และหรีตามองผ่านช่องว่างนั้นดูว่าคน ๆ นั้นเป็นใคร

ภาพที่ฉันเห็นคือคน ๆ หนึ่งกำลังหันหลังคุยโทรศัพท์อยู่ มือข้างหนึ่งก็พยายามเก็บเอกสารใส่กระเป๋า ส่วนอีกข้างก็ถือโทรศัพท์แนบหูไปด้วย

“ใช่ครับ ช่วงนี้โรงเรียนยุ่ง ๆ นิดหน่อย ผมเลยต้องรอบคอบเป็นพิเศษ งดใหม่เหวอ... ลงเท่าเดิมครับ ส่วนเรื่องเงินไม่ต้องเป็นห่วง ตอนนีผมพร้อม เตี่ยวผมโอนเงินให้วันมะรืน คราวนี้ไม่ซ้ำแน่นอนครับ” แม้จะสงสัยในบทสนทนาที่ได้ยิน แต่ฉันก็ยังคงยืนฟังเงียบ ๆ จนคน ๆ นั้นวางสายไป จึงค่อย ๆ เปิดประตูเข้าไปซ้ำ ๆ

“อ้าว! คะ...ครูวิชาเองเหวอครับ นึกว่าครูกลับห้องหมวดไปแล้วชะชีก” เป็นคุณณรงค์ หรือรองผู้อำนวยการนั่นเอง ท่านทำหน้าตกใจเมื่อเห็นฉันเดินเข้ามาในห้อง แต่ก็เปลี่ยนสีหน้ากลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว

“พอดีนึกขึ้นได้ว่าลืมเอกสารไว้ล่ะคะ เลยเดินวนกลับมาอีกรอบ”

“อย่างนั้นเหวอครับ เตี่ยวขอผมดูก่อนนะ เมื่อกี้ผมเห็นมีเอกสารบนโต๊ะ นึกว่าของตัวเองเลยเก็บใส่กระเป๋าไปด้วย” ท่านรองพูดพร้อมค้นเอกสารในกระเป๋าของตัวเอง ก่อนจะหยิบกระดาษออกมาสองสามแผ่น “ใช่แผ่นนี้หรือเปล่าครับ ผมไม่แน่ใจ”

“ใช่ค่ะ แผ่นนี้แหละ ขอขอบคุณท่านรองมาก ๆ เลยนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ดินะเนี่ยที่ยังอยู่ ถ้ามีคนเอาไปทิ้งล่ะแย่เลย”
ท่านรองหัวเราะ

“นั่นสิคะ ยังไงก็ขอบคุณท่านรองอีกครั้งนะคะ” ฉันขอบคุณท่านรอง จากนั้นพวกเขาก็ช่วยกันปิดปิดไฟและล็อคห้องประชุมให้เรียบร้อย ก่อนเดินแยกย้ายกันไปคนละทาง

ตอนแรกฉันคิดว่าตัวเองยุ่งเกินกว่าจะสนใจเรื่องอื่นนอกจากเรื่องเตรียมการสอน การตรวจการบ้านเด็ก ๆ และเรื่องโครงการจิตอาสา จึงลืมเรื่องที่จะตามหาบุคคลปริศนาที่คุยโทรศัพท์ตรงบริเวณชานพักบันไดที่เจอเมื่อหลายอาทิตย์ก่อนไปเสียสนิท แต่เมื่อที่พอฉันได้ยินเสียงนั้นอีกครั้งก็จำได้ทันที

สรุปแล้วคน ๆ นั้นก็คือท่านรองผู้อำนวยการนี่เอง มีน่าละเสียงคุ้น ๆ เหมือนเคยได้ยินที่ไหน ทำไมฉันถึงไม่เอะใจเลยนะ...

บทที่ ๓

เทพ

วันนี้ในหมู่บ้านมีงานบวช ผมก็ทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อย ภายในงานเหมือนที่ทำประจำ หลังจากจบพิธีทั้งหมดและส่งพระใหม่ เข้ากุฏิเรียบร้อยแล้ว ผมที่จักรยานคันเก่งมายังโรงเรียนอุดมรักรวิทยา อีกครั้ง เพื่อมาหาเจษฎา หรือเจษ เด็กหนุ่มที่ทำงานอยู่ห้องการเงิน

หลังจากที่เจษ ให้ผมยืมเงินจำนวนห้าพันบาท (ความจริงจะพูดว่ายืมก็พูดได้ไม่เต็มปาก เรียกว่ายัดเยียดมาให้ น่าจะถูกต้องกว่า) ผมก็รู้สึกไม่สบายใจนัก เพราะมันเป็นจำนวนเงินที่เยอะพอสมควร ถึงผม กับเจษจะสนิทกันจนเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน แต่เขาก็ไม่ควรให้

เงินใครยืมง่าย ๆ แบบนี้ อีกอย่างคือ ผมสงสัยว่าทำไมเขาถึงมีเงินเยอะขนาดนั้น ผมกังวลว่าเขาจะไปกู้หนี้ยืมสินใครมา หรือหนักสุดก็ไปขโมยมา แต่ผมค่อนข้างมั่นใจว่าเจ้าเจษไม่มีทางทำอย่างนั้นแน่นอน

ดังนั้น นอกจากวันนี้ผมจะนำเงินมาคืนเขาแล้ว ผมก็ตั้งใจมาถามหาที่มาของเงินก้อนนี้ด้วยว่าเขาได้เงินมาจากไหนกันแน่ เมื่อผมไปถึงที่โรงเรียนก็กล่าวทักทาย สว่าง ยามที่นั่งอยู่หน้าประตูโรงเรียนก่อนจะเดินเข้าไปในโรงเรียน เพื่อไปยังห้องการเงินตามที่ตั้งใจไว้

“สวัสดีครับ” ผมพูดขึ้นเบา ๆ หลังจากค่อย ๆ เปิดประตูห้องการเงินเข้าไปช้า ๆ แล้วก็ต้องแปลกใจที่ไม่มีใครอยู่เลยสักคน จะว่าไปกินข้าวเที่ยงกันก็ไม่น่าใช่ เพราะตอนนี้เวลาบ่ายโมงกว่า หมดเวลาพักเที่ยงไปสักพักแล้ว

ยังไม่ทันคิดว่าจะทำอะไรต่อ ผมก็ได้ยินเสียงคนพูดคุยกันอยู่ตรงมุมหนึ่งด้านในห้อง ผมจึงลองเดินตามเสียงไป จนเจอกับกลุ่มคนประมาณ ๓-๔ คน เท่าที่ผมเห็นก็มี คุณณรงค์ หรือรองผู้อำนวยการของโรงเรียนอุดมรักวิทยา คุณครูในฝ่ายการเงินอีกสองคน และเจ้าเจษ คนที่ผมต้องการมาหา กำลังยืนคุยกันรอบโต๊ะของเจษ ผมเห็นพวกเขา มีสีหน้าจริงจัง คิดว่าคงกำลังคุยเรื่องสำคัญกันอยู่ ข้าที่กำลังจะก้าวเข้าไปจึงหยุดชะงัก และเปลี่ยนเป็นชะโงกหน้ามองอยู่ไกล ๆ รอจังหวะที่จะเดินเข้าไปแทน

เท่าที่ผมยืนฟังอยู่สักพัก สรุปได้ว่า ตอนนี้ฝ่ายการเงินกำลังยุ่งอยู่กับการจัดการงบประมาณของหลาย ๆ โครงการในโรงเรียน ทำให้ไม่มีใครว่างนำเช็คเงินสดไปขึ้นเงินที่ธนาคารในอำเภอเมืองเพื่อเตรียมไว้สำหรับหลาย ๆ โครงการในเทอมหน้า และท่านรองที่บังเอิญแวะเข้ามาฝ่ายการเงินพอดี จึงอาสาจะนำเช็คไปขึ้นเงินให้

“ถ้าทุกคนไม่สะดวกจริง ๆ ผมไปขึ้นเงินให้ไหมครับ ผมว่างอยู่พอดี” ท่านรองพูดขึ้น เพราะเห็นว่าทุกคนยังตกลงกันไม่ได้สักที

“จะดีหรือครับ เดี่ยววันพรุ่งนี้ผมไปเองดีกว่า ยังไงมันก็หน้าที่ผมอยู่แล้ว ผมเกรงใจท่านรองด้วย” เจษปฏิเสธด้วยน้ำเสียงเกรงอกเกรงใจ

“โฮ่เฮีย! เกรงใจเกรงใจอะไรกันล่ะพ่อหนุ่ม คนกันเองทั้งนั้น ยังไงผมก็ต้องเข้าไปเยี่ยมเด็กในเมืองอยู่แล้ว ธนาคารก็ทางผ่านพอดี ไม่ลำบากอะไรเลย”

“ฮ่าว เด็กที่ไหน เด็กนักเรียนเราหรือครับ” คุณครูฝ่ายการเงินคนหนึ่งถาม

“ใช่ครับ พอดีเมื่อวันก่อนทางโรงเรียนพาเด็ก ๆ เข้าไปแข่งบาสเกตบอลในเมือง แต่ไม่รู้เล่นกันอีท่าไหน มีเด็กคนหนึ่งกระดุกข้อมือหัก เลยถูกส่งตัวไปรักษาในตัวเมือง ผมเลยคิดว่าจะเข้าไปเยี่ยมซะหน่อย อย่างน้อยเขาก็เป็นนักเรียนของเรา” ท่านรองอธิบาย

“โอ ท่านรองนี้ใจดีจังเลยนะครับ”

“ไม่หรอกครับ ยังไงนักเรียนทุกคนของโรงเรียนอุดมรักรัทธิวิทยา ก็ถือเป็นเด็กในการปกครองของเรา ผมจึงต้องไปดูให้แน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี” ท่านรองพูดขณะก้มมองนาฬิกาข้อมือของตัวเอง ก่อนทำสีหน้าตกใจ และหันไปพูดกับเจษอย่างรวดเร็ว “ถ้าอย่างนั้น ผมขอเช็คด้วยนะครับ แล้วผมจะรีบไปรับกลับ”

“อ้อ... ได้ครับ ท่านรองรอสักครู่ครับ” ถึงจะสูง ๆ แต่เจษ ก็ยื่นเช็คให้ ก่อนที่ท่านรองจะรีบร้อนเดินออกจากห้องไป

“จะรีบไปไหนของเขานะ...” ผมพูดขึ้นเบา ๆ พลังมองตาม ท่านรองที่เพิ่งเดินสวนกันไปด้วยความสงสัย เขารีบจนผมยังไม่ทัน ยกมือทักทายเลยด้วยซ้ำ “ไม่รู้แม้กระทั่งว่าเมื่อกี่ชั่วโมงของเห็นผม หรือเปล่า ผมละสายตาท่าจากท่านรองที่เพิ่งรีบร้อนเดินออกจากห้องไป และถือโอกาสเดินเข้าไปหาเจ้าเจษแทน

“อ้าวลุง! สวัสดีครับ มาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย” เจ้าเจษเอ่ยทัก และยกมือขึ้นไหว้ หันที่ที่เห็นผมเดินเข้ามาหา คุณครูอีกสองคนก็ หันมายกมือไหว้ผมเช่นเดียวกัน

“อ้อ... เพิ่งมา... เพิ่งมาเมื่อ همینเอง” ผมโกหก “ว่าแต่มีอะไร กันอะ ทำไมมายืนอยู่นี่กันหมด”

“ไม่มีอะไรหรอกครับลุง พอดีคุยเรื่องงานกันนิดหน่อย คุยเสร็จพอดีเลย ฉันผมขอกลับไปทำงานต่อก่อนนะครับ” คุณครูคนหนึ่งตอบผม ก่อนทุกคนจะแยกย้ายกันกลับไปทำงานที่โต๊ะของตน

“ก่อนอื่นเลย ข้าขอถามเชิงหน่อยได้ไหม ปกติเอ็งให้ท่านรองไปทำเรื่องพวกนี้บ่อยแหรอ” ผมกระซิบถามเจ้าเงาะในสิ่งที่ผมสงสัย เมื่อเห็นว่าคุณครูคนอื่นในห้องการเงินต่างกลับไปทำงานที่โต๊ะของตัวเองกันหมดแล้ว

“เรื่องพวกนี้คือพวกไหนเหอรลุง”

“ก็พวกเขาเงินเข้าบัญชีโรงเรียน โอนเงิน ถอนเงิน หรืออะไรก็ตามที่ทำเกี่ยวกับเงินและธนาคาร”

“ก็มีบ้างครับ ช่วงก่อนหน้านี้มีหลายโครงการมาขอเบิกงบประมาณพร้อม ๆ กัน ฝ่ายการเงินก็นั่งทำเอกสารจนหัวหมุน ส่วนตัวท่านรองก็ให้เหตุผลว่ายังไงตัวเองก็เข้าไปทำธุระในเมืองอยู่แล้ว บางครั้งเลยอาสาंनाเงินไปเข้าบัญชีให้บ้าง ไปถอนเงินออกมาให้บ้าง” เงาะตอบ “เมื่อที่ท่านรองก็อาสาจะเอาเช็คไปขึ้นเงินให้ เพราะท่านก็จะเข้าไปทำธุระในเมืองพอดี ไม่รู้ลุงเห็นเห็นหรือเปล่า”

“อ้อ... ทัน ๆ เมื่อที่เพิ่งเดินสวนกันไปเอง” ผมพูดขึ้นมาบ้าง “แต่ข้าว่าเอ็งอย่าให้เขาทำอย่างนี้บ่อย ๆ เลย นั่นรองผู้อำนวยการนะคนอื่นจะมองไม่ดีหรือเปล่า”

“เรื่องนั้นผมไม่รู้หรอกครับ ผมก็ปฏิเสธตลอดนั่นแหละ แต่ท่านรองเขาฟังที่ไหน” เจษถอนหายใจ “พวกผมน่าจะเกรงใจจะแย่งท่านรองก็เอาแต่บอกว่าไม่เป็นไร ๆ แล้วพวกผมจะทำยังไงได้”

“เอาเถอะ คราวหน้าก็ปฏิเสธให้หนักแน่นหน่อยแล้วกัน เป็นถึงรองผู้อำนวยการ งานก็น่าจะเยอะอยู่ แล้วยังต้องนั่งรถเข้าเมืองไป ๆ มา ๆ อีก เกรงใจเขาจะแย่ง ถึงจะบอกว่าไม่เป็นไรก็เถอะ”

“ผมจะพยายามนะลุง ถ้าท่านรองเขายอมนะนะ” เจษหัวเราะแห้ง ๆ “ว่าแต่ลุงเถอะ คุยกันมาตั้งนาน สรุปแล้วลุงมาหาผมถึงที่นี่มีอะไรหรือเปล่าครับ” เมื่อได้ยินคำถามของเจษ ผมก็นึกขึ้นได้ทันที ที่ผมมาหาเขาคนตรงหน้าก็เพราะจะเอาเงินมาคืนนี้หว่า สឹมไปเสียสนิทเลย

“อ้อใช่ ๆ ซ้ำก็คุยเพลิน เกือบสឹมแล้วไหมล่ะ” ผมพูดพลางหยิบเงินจำนวนห้าพันบาทออกมาจากกระเป๋าสตางค์ ก่อนจะยื่นให้เจษ “เฮ้! เงินที่เอ็งให้ซำยืม ซำเอามาคืน”

“โห ทำไมรีบเอามาคืนจังครับลุง คืนซำกว่านี้ก็ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมไม่รีบ”

“เฮอน่า เดี่ยวปล่อยไว้นาน ๆ ซำก็สឹมอีก” ผมพูด พลางโบกเงินในมือไปมา ให้คนตรงหน้ารับเงินไปสักที “ว่าแต่ ซำถามได้ใหม่ว่า เอ็งไปเอาเงินมาจากไหน”

“อะ... เงินนี้เธอครบลุง”

“ก็ใช่ละสิ! ข้าอยากรู้ว่าเอ็งเอาเงินเยอะขนาดนี้มาจากไหน เอ็งไปกู้หรือไปยืมใครมาหรือเปล่า” ผมถามด้วยความกังวล “เอ็งตอบข้ามาตามตรงได้เลย ข้าไมโกรธหรอก แค่ว่าความจริงออกมา”

“โอ๊ยลุง! ไปกันใหญ่แล้ว นี่เงินผมจริง ๆ ไม่ได้ไปยืมใครมา แล้วก็ไม่ได้ไปกู้ใครด้วย” เจษยังยืนยันคำเดิม

“จริงนะ เอ็งอย่าโกหกข้านะโว้ย”

“จริงสิครับลุง คืออย่างนี้” เจษเงยหน้าขึ้นมองผมด้วยสายตาจริงจัง “ลุงรู้ไหมว่าผมซื้อสลากออมทรัพย์ของธ.ก.ส. ไว้”

“รูสิ ก็เอ็งเป็นคนสมัครให้ลุงด้วยเนี่ย” ผมพูดพลางนี้ก็ไปถึงสลากรางวัลของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ หรือธ.ก.ส. ที่เจ้าเจษสมัครให้ เจ้าตัวบอกว่าเป็นเหมือนการออมเงินอย่างหนึ่งเมื่อฝากครบกำหนดครบฝากก็จะได้ดอกเบี้ยตามที่ธนาคารกำหนดไว้ อีกทั้งยังมีโอกาสลุ้นรางวัลอีกต่างหาก เจษเคยอธิบายให้ผมฟังว่าการลุ้นรางวัลสลากก็เหมือนการเล่นหวย แต่เป็นการเล่นหวยที่ไม่เสียเงินเปล่า เพราะสุดท้ายแล้ว ต่อให้เราไม่ถูกรางวัล แต่เงินก็ไม่ได้หายไปไหน ยังอยู่ในธนาคารนั่นล่ะ ว่าแล้วก็อยากลองกลับไปตรวจดูเหมือนกันนะว่าถูกรางวัลหรือเปล่า สักร้อยสองร้อยก็ยังดี

“นั่นล่ะลุง! คือผมนะถูกรางวัล” เจษหทัยสลากธ.ก.ส. ขึ้นมา และชี้ให้ผมดูตัวเลขสลาก พร้อมพูดกับผมด้วยความตื่นเต้น “เมื่ออาทิตย์ก่อนที่ผมเอาเลขไปตรวจ แล้วมันถูกรางวัล ผมเลยมีเงินมาให้ลุงยิ้มใจ ถูกตั้งหมื่นนึงเชียวนะ!”

“โอ้โฮ! จริงอะะะ อย่างเฮ็งเนี่ยนะจะถูกรางวัลตั้งหมื่นนึง!” ผมอุทานด้วยความตกใจ ก่อนรีบขอโทษขอโพยรอบทิศ เมื่อผลออกอุทานเสียงดังจนคนขึ้นในห้องหันมามอง

“จริงสิลุง ตอนแรกผมก็ไม่เชื่อหรอก คิดว่าผมงงเลขผิด ผมถึงขึ้นไปตรวจกับทางธนาคารเลยนะ สรุปผมก็ถูกรางวัลจริง ๆ ตอนที่รู้ว่าตัวเองถูกรางวัลนะ ผมหัวใจเต้นแรงมากจนแทบจะหลุดออกมาจากอก” เจษพูดพร้อมกับยกมือขึ้นมากุมเองตัวเองด้วยท่าทางเกินจริง จนผมอดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ซ้าก็เกือบหัวใจวายตอนที่รู้ว่าเฮ็งพกเงินเยอะขนาดนั้น ติดตัว แต่พอรู้ว่าเฮ็งไม่ได้ไปเอาเงินใครมาซ้าก็โล่งอก”

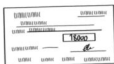
“ใส่ลุง! เห็นแบบนี้ผมก็รู้นะว่าจะไรดี อะไรไม่ดี” เจษหัวเราะ

“ก็ดีแล้วไง พอรู้แบบนี้ซ้าก็สบายใจขึ้นเยอะ ถ้าไม่มีอะไรแล้วงั้นเดี๋ยวซ้ากลับก่อนดีกว่า เฮ็งจะได้ทำงานต่อด้วย โชคดีล่ะไอ้หนุ่ม” ผมพูดพลางมองไปดูเวลาที่นาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง ในเมื่อหมดธุระผมก็ควรจะกลับได้แล้ว เจ้าเจษจะได้ไปทำงานต่อ

“ครับลุง กลับดี ๆ นะครับ” เจ้าเจษยกมือไหว้ผม ก่อนจะก้มหน้าก้มตาจัดการงานตรงหน้าต่อ ผมยกมือรับไหว้คนตรงหน้า ก่อนค่อย ๆ หันหลังกลับ ระหว่างทางก็ไม่ลืมยกมือรับไหว้บรรดาคุณครูคนอื่น ๆ ที่ไหว้ผมเช่นเดียวกัน

เอาเป็นว่าภารกิจในวันนี้สำเร็จ ผมได้คืนเงินเจ้าเจษเรียบร้อย รวมถึงรู้ที่มาของเงินก้อนนั้นด้วย ทำเอาผมสบายใจขึ้นเยอะ ตอนนี้ผมคิดว่าตัวเองควรบริหารจัดการเงินให้ดีกว่านี้ รวมถึงแบ่งเงินไว้ส่วนหนึ่ง เมื่อมีเหตุด่วนจะได้มีเงินสำรองไว้ใช้ยามฉุกเฉินด้วย จะได้ไม่รบกวนคนอื่นเหมือนครั้งนี้อีก

เอาล่ะ เริ่มเก็บเงินตั้งแต่วันนี้เลยดีกว่า

บทที่ ๑๐

ฉนวน

ตอนนี้ผมกำลังขับรถเข้าไปในตัวเมืองด้วยความเร่งรีบเพราะต้องนำเช็คที่รับมาจากเจษฎา เด็กหนุ่มจากฝ่ายการเงินไปขึ้นเงินที่ธนาคาร ใช้เวลาไม่นาน ผมก็ขับรถมาถึงธนาคาร ผมหยิบเช็คเงินสดออกมาจากกระเป๋า ตรวจสอบความเรียบร้อยของเช็คครั้งสุดท้าย ก่อนลงจากรถและเดินตรงเข้าไปในธนาคาร

“สวัสดีครับคุณกิต ผมนำเช็คมาขึ้นเงินครับ” ทันทีที่เข้าไปข้างใน ผมก็ทักทายคุณกิต ผู้จัดการธนาคารเป็นอันดับแรก พร้อมบอกจุดประสงค์ของตัวเองเหมือนที่เคยทำ เนื่องจากว่านี่ไม่ใช่

ครั้งแรกที่ผมอาสาทำเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ แทนฝ่ายการเงิน จึงพอ
รู้จักมักจี่พนักงานในธนาคารแห่งนี้พอสมควร รวมถึงคุณกิตด้วย

“สวัสดีครับท่านรอง ถ้าอย่างนั้นเชิญทางนี้เลยครับ” ผมเดิน
ตามคุณกิตมายังเคาน์เตอร์ที่ว่างอยู่ พร้อมฝากให้นายธนาคาร
คนหนึ่งจัดการเรื่องเช็คให้ ผมไม่คั่นหน้าเขาเท่าไร สงสัยจะเป็น
พนักงานใหม่

“สวัสดีครับ นำเช็คมาขึ้นเงินใช่ไหมครับ ผมขอเช็คด้วย
นะครับ เดี่ยวผมทำเรื่องให้” เขารับคำ ก่อนนำเช็คที่ผมยื่นให้ไป
จัดการตามเรื่อง ผมมองไปรอบ ๆ ธนาคาร สลับกับก้มมองนาฬิกา
ข้อมือด้วยความกังวล

“เออ... ท่านรองครับ ผมว่าตรงตัวเลขมันแปลก ๆ นะครับ”

“หือ... แปลกงั้นอะ ตรงไหนล่ะพ่อหนุ่ม”

“ตรงนี้ครับ ตรงเลขหนึ่งกับตัวหนังสือตรงนี้ สีปากกามัน
ไม่เหมือนกันนะครับ” นายธนาคารเลื่อนเช็คใบนั้นมาหาผม และชี้ไป
ที่ตัวเลขบนนั้น ตรงตัวเลข ๑ ของจำนวนเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท มีสีเข้ม
กว่าตัวเลขอื่น รวมถึงคำว่า **หนึ่งหมื่น** ตรงจำนวนเงินที่ต้องเขียนเป็น
ตัวหนังสืออย่าง หนึ่งหมื่นแปดพันบาท ด้วย

“อะ... อันนี้ผมไม่แน่ใจครับ ตอนผมได้รับมาก็เป็นแบบนี้แล้ว
อาจเป็นที่ปากกาละมั้ง พ่อหนุ่มเติมให้มันเข้มทั้งหมดเลยก็ได้ แล้วยัง

ช่วยเร่งทำเรื่องให้ผมทีนะครับ พอตีผมค่อนข้างรับนิดหน่อย ต้องไปทำธุระที่อื่นต่อ” ผมพูดรว ๆ ด้วยความตื่นเต้น พร้อมเลื่อนเช็คลงไปหาเขาอีกครั้ง

“ผมเขียนทับไปได้เลยเหอะครับ” นายธนาคารถามเสียงแผ่วด้วยความไม่มั่นใจ

“ได้เลย ไม่เป็นไรหรอก เรื่องแค่นี้เอง”

“งั้น... ก็ได้ครับท่านรอง รอสักครู่เหอะครับ” นายธนาคารรับคำพร้อมเร่งมือจัดการกับเช็คใบนี้และหยิบเงินจากลิ้นชักมานับให้ผมผมได้แต่ภาวนาให้เขาจัดการเช็คใบนี้ให้เสร็จโดยเร็ว แต่ดูเหมือนว่าคำขอของผมจะไม่เป็นจริง เพราะนอกจากนายธนาคารคนนี้จะยังขึ้นเงินผมไม่เสร็จแล้ว ผมยังเจอคนที่ไม่ยอมเจอในตอนนี้อีกด้วย

“อ้าว! สวัสดีครับท่านรอง มาทำอะไรที่นี่ครับ” ยังไม่ทันที่ผมจะได้ทำอะไร ก็มีมือของใครบางคนมาวางบนไหล่ ทำเอาผมสะดุ้งตัวสุดแรงด้วยความตกใจ ก่อนจะหันไปพบกับท่านผู้อำนวยการที่ยืนอยู่ด้านหลัง

ผมขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เพราะวันนี้ท่านผู้อำนวยการบอกผมว่าต้องไปประชุมเรื่องการบริหารจัดการโรงเรียนอะไรสักอย่างที่โรงเรียนอื่นในจังหวัดใกล้เคียง ในตอนนี้เขาควรอยู่ในห้องประชุมไม่ใช่เหอะ แล้วทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้

“มะ... ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมมาทำธุระนิด ๆ หน่อย ๆ ว่าแต่ท่านผอ. มาทำอะไรที่นี่ครับ พวกเขาด้วย มาทำอะไรกันเยอะแยะ” ผมเฉลยขมวดคิ้วอีกครั้ง เมื่อเห็นกลุ่มคนเปิดประตูเข้ามาในธนาคาร และเดินเข้ามาหาผมและท่านผู้อำนวยการ ทั้งเจเช เด็กหนุ่มจากฝ่ายการเงิน คุณกิต ผู้จัดการธนาคาร รวมถึงตำรวจอีกสามสี่คน

“สวัสดีครับคุณณรงค์ ไม่มีอะไรหรอกครับ พอดีผมอยากได้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องการทุจริตเงินโครงการของโรงเรียนอุดมรักวิทยานะครับ ผมเลยอยากขอเชิญตัวคุณณรงค์ไปให้ปากคำที่สถานีตำรวจ เพื่อว่าจะเป็นประโยชน์กับรูปคดี” ตำรวจคนหนึ่งอธิบาย แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกกลัวเหลือเกิน อาจเป็นเพราะท่าทางน่าเกรงขามและจริงจังของเขาก็เป็นได้

“แต่... ผมไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เลยนะครับ อย่างวันนี้ผมแค่เอาเช็คของทางโรงเรียนมาขึ้นเงิน เพราะฝ่ายการเงินค่อนข้างยุ่ง และผมก็มีธุระในเมืองพอดี เลยอาสาเอาเช็คมาขึ้นเงินให้” ผมตอบกลับไป พยายามทำใจดีสู้เสือ เก็บความกังวลในใจไว้จนมิด หวังว่าจะไม่มีใครสังเกตเห็น

“ไม่เป็นไรครับ อย่างน้อย ถ้าเราได้ข้อมูลจากคุณณรงค์ คดีอาจจะสืบหน้าบ้าง ถือว่าให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่นะครับ ”

“อ้อ แต่... แต่ว่าผมไม่ว่างนะครับ ผมวางแผนจะไปเยี่ยม

นักเรียนที่โรงพยาบาลต่อ พอดีแกล้งเล่นกีฬาแล้วเกิดอุบัติเหตุเลยต้องนอนโรงพยาบาล คิดว่าพอเสร็จจากธุระตรงนี้แล้วจะไปเยี่ยมแกสักหน่อย" ผมพยายามบังคับตัวเองไม่ให้พูดเสียงสั้น

"อ้าวเหรอครับ แต่เมื่อสักครู່ผมลองโทรไปสอบถามกับผู้ปกครองของเด็กมา ทางนั้นยืนยันว่าเด็กออกจากโรงพยาบาลกลับมารักษาตัวที่บ้านตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว" คำพูดของคุณตำรวจทำเอาผมหน้าเสีย

"อ้าว! เหรอครับ... ผมไม่รู้เลย..." ผมเริ่มลนลาน พูดผิด ๆ ถูก ๆ และมือไม้สั่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เพราะเห็นว่าข้ออ้างที่ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์อันน่าอึดอัดนี้ใช้ไม่ได้ผล เมื่อได้สติก็รีบเอามือล้วงกระเป๋ากางเกงไว้ คนอื่นจะได้ไม่เห็นว่ามีมือผมสั่นเพียงใด

"อย่างนี้ก็แสดงว่า คุณณรงค์สะดวกไปให้ปากคำที่โรงพักกับพวกผมแล้วใช่ไหมครับ"

"ผมไม่สะดวกครับ เพราะผมไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ผมเป็นถึงรองผู้อำนวยการเขียนนะ แถมยังเป็นหัวหน้าโครงการด้านการพนันของโรงเรียนด้วย!" ผมพูดเสียงดังเพื่อข่มความกลัวในใจ ผมไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกกลัวขนาดนี้ อาจเพราะกลัวว่าถ้าตัวเองไปให้ปากคำ แล้วความจริงที่ปิดบังไว้จะถูกเปิดเผยก็ได้

“คุณณรงศ์ใจเย็น ๆ ก่อนนะครับ ผมไม่อยากให้เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องใหญ่” คุณตำรวจพยายามพูดให้ผมใจเย็น แต่ดูเหมือนจะไม่ช่วยอะไร

“ผมก็ไม่อยากให้เป็นเรื่องใหญ่เหมือนกันครับ” ผมเริ่มทำอะไรไม่ถูก มองผู้คนรอบ ๆ ตัวด้วยความตื่นตระหนก

“ไปกับผมเถอะครับคุณณรงศ์” ท่านผู้อำนวยการบอกรออย่างใจเย็น ก่อนยกมือห้ามเจ้าหน้าที่ตำรวจที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ผม “ตอนนี้พวกเรามีหลักฐานหลายชิ้นที่รวบรวมไว้ ซึ่งถ้าคุณณรงศ์ยอมไปให้ปากคำกับคุณตำรวจ คำพูดของคุณก็จะถือเป็นหลักฐานชิ้นหนึ่งเหมือนกัน”

“ผมถามได้ไหมครับว่าท่านผอ. มีหลักฐานอะไรบ้าง” ผมถามเสียงสั้น

“คุณยังจำได้ไหมครับ ตอนที่ผมรู้ว่าเงินในบัญชีหายไป ผมตั้งคณะกรรมการขึ้นมาตรวจสอบเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเฉพาะ เราเริ่มรวบรวมข้อมูลและหลักฐานจากหลายแหล่ง ทั้งกล้องวงจรปิดของทางโรงเรียนและธนาคาร บันทึกบัญชีการใช้จ่ายของโรงเรียนจากฝ่ายการเงิน ใบเช็คและใบทำรายการเก่า ๆ ที่ทางธนาคารเก็บไว้ ต้องขอบคุณคุณณรงศ์ที่ให้ความร่วมมือและอนุญาตให้เรานำเอกสารเหล่านั้นมาตรวจสอบ รวมถึงพยานบุคคลอื่น ๆ ทั้งคุณแจษฎา

Browser tabs: (1) Facebook, ปันรัก(ลัก)ให้น้อง - Chil..., YouTube, ฉากพิเศษของ Reboot

Address bar: Not Secure | childrenlitswu.com/pastthesis/ปันรักลักให้น้อง/

Navigation: Back, Forward, Refresh, Search, Star, Profile

Bookmarks: Apps, facebook - Googl..., YouTube, ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับ..., Srinakharinwirot U..., Dashboard < Child..., Reading List

Page Header: Children's Literature, 0, + New, Howdy, Kanrawee Kokanootjeerapat

Image: Large watermark of Srinakharinwirot University logo (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) centered on the page.

Image thumbnails at the bottom: 0097-3-768x10....jpeg, 0096-3-768x10....jpeg, 0095-3-768x10....jpeg, Show All

Browser tabs: (1) Facebook, ปันรัก(ลัก)ให้น้อง - Chil..., YouTube, ฉากพิเศษของ Reboot

Address bar: Not Secure | childrenlitswu.com/pastthesis/ปันรักลักให้น้อง/

Navigation: Back, Forward, Refresh, Search, Star, Profile

Bookmarks: Apps, facebook - Googl..., YouTube, ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับ..., Srinakharinwirot U..., Dashboard < Child..., Reading List

Page Header: Children's Literature, 0, + New, Howdy, Kanrawee Kokanootjeerapat

Image: Large watermark of Srinakharinwirot University logo (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) centered on the page.

Image thumbnails at the bottom: 0097-3-768x10....jpeg, 0096-3-768x10....jpeg, 0095-3-768x10....jpeg, Show All

เชิญผมออกไปด้านนอก เพื่อเดินทางไปยังสถานีตำรวจ และผมก็ยอมเดินตามออกไปแต่โดยดี

คุณตำรวจขับรถพาผมมาถึงสถานีตำรวจ หลายคนมองผมด้วยสายตาแปลก ๆ คงแปลกใจที่รองผู้อำนวยการโรงเรียนอุดมรักวิทยามาอยู่ที่นี้ ผมเดินตามไปคุณตำรวจเข้าไปนั่งรอด้านใน ระหว่างนั้นผมก็ย้อนคิดไปถึงเรื่องต่าง ๆ แน่นอนว่าผมรู้สึกละเอียดใจอย่างบอกไม่ถูก

ผมเอาแต่คิดซ้ำ ๆ ว่าตัวเองไม่น่ามายุ่งกับเรื่องพวกนี้เลย คงต้องโทษความอยากรู้อยากเห็นของตัวเอง เพราะผมอยากรู้ว่าการพนันมันสนุกตรงไหน ทำไมพวกเด็ก ๆ ในโรงเรียนถึงได้ติดการพนันกันงอมแงม แต่นานวันเข้า ผมก็หยุดมันไม่ได้ มันเหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างรั้งผมไว้ไม่ให้ไปไหน ผมผิดเอง และผมก็ยอมรับทุกอย่าง

“คุณณรงค์ครับ เดี่ยวเชิญเข้าไปให้ปากคำได้เลยนะครับ” มีตำรวจนายหนึ่งเรียกผม ทำให้ผมหลุดจากภวังค์ ผมจึงค่อย ๆ ลุกขึ้นและเดินตามเขาไปอย่างว่าง่าย

ไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในห้องสอบปากคำนั้นบ้าง แม้แต่ตัวผมเอง แต่ผมจะไม่หนี และยอมรับความจริงทุกอย่าง

บทส่งท้าย

ในที่สุด วันจัดโครงการบั้นรักให้ห้องก็มาถึง วันนี้สว่างวิ้งวุ่น แต่เช้า เพราะต้องคอยดูแลความเรียบร้อยบริเวณหน้าโรงเรียนที่บรรดาพ่อค้าแม่ค้าต่างทยอยขนของเข้ามาขายในโครงการ บางคนขนอุปกรณ์ ขนสินค้ามาเต็มคันรถ เขาก็วิ่งเข้าไปช่วยยก แถมยังต้องวิ่งกลับมาหน้าโรงเรียน เพื่อโบกรถและจัดสรรพื้นที่บริเวณลานจอดรถให้เป็นระเบียบเรียบร้อยอีก เรียกได้ว่าเป็นวันที่ยุ่งที่สุดวันหนึ่งของสว่างเลยก็ว่าได้

ส่วนพวกคุณครูก็ยุ่งไม่แพ้กัน คุณครูที่ไม่มีสอนในช่วงเช้าก็มาช่วยกันจัดพื้นที่บริเวณลานกิจกรรม คุณครูผู้ขายและภารโรง

ต่างช่วยกันยกโต๊ะบางส่วนจากโรงอาหารมาวางเรียงเป็นแถว เพื่อให้เป็นที่ขายของสำหรับทุกคน ส่วนคุณครูผู้หญิงอย่างวิภาและคนอื่น ๆ ก็รับหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยโดยรวมและตกแต่งบริเวณเวทีสำหรับให้ผู้อำนวยความสะดวกแล้วเปิดงาน

ช่วงเที่ยง บรรดาพ่อค้าแม่ค้าต่างทยอยขนของมาบริเวณลานกิจกรรม ทุกคนเดินหาโต๊ะของตัวเองตามที่จองไว้ล่วงหน้า เริ่มติดป้าย จัดเรียงสินค้า และตกแต่งหน้าร้านของตัวเองให้สวยงาม จนถึงเวลาประมาณเที่ยงครึ่ง เหล่านักเรียนที่เพิ่งพักเที่ยงเสร็จก็เริ่มทยอยขนสินค้ามายังโต๊ะที่ตัวเองจองไว้ หยากับนุ่นวิ่งมาถึงโต๊ะก่อนตามด้วยแจนที่เดินถือถุงพลาสติกใบใหญ่ชัดเจนไปด้วยพวงกุญแจรูปดอกไม้ พวงกุญแจตุ๊กตา และพวงกุญแจคริสตัลที่ส่องแสงระยิบระยับมาตลอดทาง ส่วนแก้วมาซึกว่าใครเพื่อน เพราะต้องวิ่งไปหยิบพวงกุญแจของตัวเองที่ฝากพ่อไว้ที่ป้อมยามหน้าโรงเรียนก่อน

เมื่อมากันครบแล้ว ทั้งสี่คนก็ช่วยกันตกแต่งหน้าร้านของตัวเองอย่างสุดฝีมือ หยิบหีบผ้าลายตารางสีแดงขาวผืนใหญ่มาปูโต๊ะ ส่วนนุ่นหันไปหยิบกระดาษสายรุ้งที่พกมาจากบ้าน มาติดบริเวณขอบโต๊ะเพื่อตกแต่ง เมื่อแจนเห็นว่าเพื่อนปูโต๊ะเรียบร้อยแล้ว จึงหยิบพวงกุญแจของตนวางเรียงไว้ฝั่งซ้าย ส่วนแก้วก็ค่อย ๆ หยิบพวงกุญแจของตัวเองออกมาจากถุง ทั้งพวงกุญแจรูปสัตว์หลากหลายชนิด รูปดอกไม้ และรูปโบหลากหลายสีส้ม ซึ่งทั้งหมดทำจากเศษผ้าเหลือใช้

วางเรียงไว้ฝั่งขวา ทั้งสองต่างคนต่างทำงานกันเงียบ ๆ ไม่มีบทสนทนาเกิดขึ้นเลยสักประโยคเดียว ทำเอาหายากับนุ่นมองหน้ากัน เพราะไม่รู้จะทำอย่างไรกับสถานการณ์ตรงหน้า ถึงแม้แจนกับแก้วจะเปิดใจคุยกันไปแล้วเมื่อวันก่อน แต่บรรยากาศรอบตัวทั้งคู่ก็ยังอึมครึม หยาและนุ่นจึงได้แต่หวังว่าหลังจบโครงการ เพื่อนทั้งสองจะกลับมาคุยกันเหมือนเดิม

เวลาบ่ายโมงตรง ท่านผู้อำนวยการโรงเรียนก็ขึ้นมาเวทีมากล่าวเปิดงานพร้อมคณะผู้บริหารตามธรรมเนียม ยกเว้นท่านรองผู้อำนวยการ เด็กนักเรียนหลายคนต่างสงสัยว่าท่านหายไปไหน เพราะปกติท่านรองจะมาร่วมงานโรงเรียนแทบทุกงาน คนในโรงเรียนก็พูดกันไปต่าง ๆ นานา บ้างก็ว่าท่านติดธุระกะทันหัน บ้างก็ว่าไปดูงานที่โรงเรียนอื่น แต่ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงแล้วท่านอยู่ที่ไหน

ใช้เวลาไม่นาน พิธีเปิดงานก็เสร็จสิ้น และเข้าสู่ช่วงเวลาของการเปิดท้ายขายของกันเสียที บรรยากาศในงานเป็นไปอย่างราบรื่นและคึกครื้น ทุกคนต่างสนุกสนานกับการเลือกซื้อสินค้าตามร้านค้าต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นของกินเล่น เครื่องดื่ม เสื้อผ้า เครื่องเขียน เครื่องประดับ ผึ่งพ้อค้าแม่ค้าเองก็ตะโกนเรียกลูกค้ากันอย่างไม่รู้เหนื่อย

“เร้าเข้ามาเลยค่า พวงกุญแจน่ารัก ๆ เชิญเข้ามาเลือกดู เลือกชมกันก่อนได้ค่า”

“ถ้าอยากได้พวงกุญแจสวย ๆ ไว้ห้อยกระเป๋า มาทางนี้เลย”

“ที่ร้านเรามีพวงกุญแจหลากหลายแบบ ราคาไม่แพง สนใจเข้ามาดูก่อนได้เลยค่า”

ร้านของสี่สาว หยา นุ่น แจน แก้ว ก็มีคนแวะเวียนมาไม่ขาดแน่นอนว่าพวงกุญแจดูติดตา กับพวงกุญแจคริสตัลของแจนขายดีมาก เรียกเงินจากรุ่นพี่ในโรงเรียนได้หลายบาททีเดียว ส่วนพวงกุญแจทำมือของแก้ว ถึงคนจะซื้อไม่เยอะเท่า แต่ก็มีคนให้ความสนใจอยู่พอสมควร มีบ้างที่แจนหันมาช่วยแก้วขาย เพราะอีกฝ่ายติดลูกค้าอีกคนอยู่ ทั้งสองขายของกันมีอึดเป็นระวิงจนลืมเรื่องที่เคยบาดหมางกันไปจนหมด

“แจน พวงกุญแจดอกไม้ยังมีเหลืออยู่ไหม” แก้วหันมาถามแจน เพราะเห็นว่า มีรุ่นพี่มาซื้อพวงกุญแจดอกไม้อันสุดท้ายไปพอดี

“ยังมีเหลืออยู่สองสามอันนะ อยู่ในถุงสีส้มได้โต๊ะ ผ่าแก้วหยิบขึ้นมาให้หน่อยสิ” แจนตอบพร้อมกับชี้ลงไปใต้โต๊ะ แก้วพยักหน้าก่อนจะก้มลงไปตามหาถุงที่แจนว่า

“ดอกไม้สวยจัง ราคาเท่าไรเหรอแจน” แก้วถาม พลางหยิบพวงกุญแจดอกไม้ที่เหลืออยู่ขึ้นมาวางเรียงบนโต๊ะอย่างสวยงาม

“ถ้าราคาปลีกก็อันละ ๕๙ บาท แต่ถ้าส่งก็จะเหลืออันละ ๔๐ บาท ถูกมากเลยใช่ไหมล่ะ”

“จริงเหรอ ถูกจัง แดมน่ารักมากด้วย” แก้วพยักหน้าเห็นด้วย

“แก้ว ชันขอโทษด้วยนะ ก่อนหน้านี้อันเขาแต่ใจไปหน่อย ทำให้เราทะเลาะกัน เสียบใส่กันตั้งนาน”

“ไม่เป็นไร แจนขอโทษฉันไปหลายรอบแล้วนะ” แก้วทำหน้าที่
ง ไม่เข้าใจที่อยู่ ๆ แจนก็พูดขอโทษเธ่ออีก ทั้ง ๆ ที่เมื่อวันก่อนตอน
พูดเปิดใจกัน แจนก็ขอโทษเธ่อตั้งหลายรอบ และเธ่อก็หายโกรธแจน
แล้วด้วย

“ไม่รู้เหมือนกัน แคร่รู้สึกว่ายากขอโทษอีก” แจนยิ้ม และ
หยิบพวงกุญแจรูปกระต่ายของแก้วขึ้นมา “แต่พวงกุญแจของแก้ว
ก็น่ารักเหมือนกันนะ แก้วเย็บเก่งมากเลย”

“ไม่หรอก นี่ถ้าไม่ได้คุณยายคอยช่วย สงสัยคงเลอะกว่านี้แน่”
แก้วหัวเราะ “ยังไงฉันก็ขอโทษแจนเหมือนกันที่เอาแต่ใจ”

“ไม่เป็นไร ฉันไม่โกรธแก้วหรอก เพราะแก้วก็ขอโทษฉัน
ตั้งหลายรอบแล้วเหมือนกัน” แจนพูด ก่อนทั้งสองจะหัวเราะออกมา
ที่ต่างฝ่ายต่างขอโทษกันไปมา ยังไม่ทันพูดอะไรต่อ ก็มีลูกค้ำมาซื้อ
พวงกุญแจพอดี ทั้งสองจึงรีบหันมาขายของต่อ

เวลาล่วงเลยมาจนถึงช่วงเย็น ทั้งคุณครู ภารโรง และ
นักเรียนบางส่วนก็อยู่ช่วยกันเก็บกวาดบริเวณลานกิจกรรม
ให้เรียบร้อย และทยอยกันเก็บของกลับบ้าน สว่างทั้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้

หน้าป้อมยามด้วยความเหนื่อยล้า เพราะเขาทั้งใบกรรที่เข้ามาจอดใน
โรงเรียน ยกของขึ้น ๆ ลง ๆ และดูแลความเรียบร้อยบริเวณหน้า
โรงเรียนตลอดทั้งวัน ไม่ได้หยุดพักเลย

“พ่อคะ หนูมาแล้วค่ะ!” เสียงตะโกนของแก้วดังมาแต่ไกล
ทำให้สว่างเฉลอสะดุ้งตัวด้วยความตกใจ เมื่อหันไปมองตามเสียง
ก็พบกับแก้วที่กำลังก้าวเท้าจับ ๆ มาหาพร้อมแก้วน้ำพลาสติกสอง
แก้ว และบรรดาถุงอาหารหลายถุงที่คล้องไว้ที่แขนทั้งสองข้าง โดยมี
ลุงเทพเดินตามมาด้านหลัง พร้อมถุงอาหารที่คล้องไว้ที่แขนและมือ
ทั้งสองข้างก็ถือแก้วน้ำพลาสติกสองแก้วมาด้วยความระมัดระวัง

“โอ้โฮ! ซื้ออะไรมาเยอะแยะเนี่ยลูก” สว่างอุทานด้วย
ความตกใจ เพราะเห็นจำนวนถุงอาหารทั้งหมดที่ลูกสาวถือมาแล้ว
เดาไม่ออกเลยว่าจะกินหมดได้อย่างไร

“มีหลายอย่างเลยคะพ่อ ทั้งขนมปังปิ้ง ยำลูกชิ้น ไอศกรีม
ทอด แล้วก็... นี่! เขาก็อยมมสดของโปรดพ่อ” แก้วพูดอย่างอารมณ์ดี
พลงชูแก้วเขาก็อยมมสดในมือขึ้นมาให้คนเป็นพ่อดู ดูท่าการเปิด
ร้านขายของครั้งแรกจะผ่านไปได้อย่างดี แก้วถึงได้อารมณ์ดีแบบนี้

“อ้าว แล้วลุงเทพเดินไปไหนแล้วละ เขาไม่มานั่งกินกับเรา
เหรอ” สว่างเฮ้ทัก เมื่อเห็นลุงเทพที่ตอนแรกเดินตามหลังแก้วมาเดิน
เลี้ยวไปอีกทาง

“ลุงเทพบอกรว่าจะไปห้องการเงินค่ะ บอกรว่าจะไปหาน้าเจษ”
แก้วตอบ

“อ้อ... สงสัยคงซื้อไปให้น้าเจษกินด้วยละมั้ง เอาละ! ไหนเล่าให้พ่อฟังหน่อยว่าชายของวันนี้เป็นยังไงบ้าง สนุกไหม”

“สนุกมากค่ะพ่อ! ร้านของเราขายดีมาก หนูขายพวงกุญแจได้เยอะมากเลย...”

จากนั้นสว่างก็เริ่มจัดการอาหารตรงหน้า พร้อมฟังลูกสาวเล่าเรื่องการขายของครั้งแรกของเธออย่างตั้งใจ จนดวงตะวันค่อย ๆ ลาลับขอบฟ้าไป เป็นสัญญาณบ่งบอกให้รู้ว่าได้เวลากลับบ้านกันเสียที สองพ่อลูกจึงช่วยกันเก็บของและพากันที่จักรยานคู่ใจกลับบ้านก่อนจะมีด่ำไปมากกว่านี้

แม้จะมีเรื่องเกิดขึ้นมากมาย แต่โครงการปันรักให้น้องของโรงเรียนอุดมรักวิทยาก็ผ่านไปได้ด้วยดีอีกปีหนึ่ง ส่วนโครงการในปีก่อนเป็นอย่างไร จะผ่านไปได้ด้วยดีเหมือนปีที่ผ่าน ๆ มา หรือจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้างนั้น ก็ไม่อาจมีใครล่วงรู้ได้ เหมือนผู้คนในโรงเรียนอุดมรักวิทยาที่ต่างแยกย้ายกันกลับไปใช้ชีวิตปกติของตัวเอง ไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในวันพรุ่งนี้หรือวันต่อ ๆ ไป จะดีหรือร้ายก็ไม่อาจคาดเดาได้ แต่เรื่องราวเหล่านั้นอาจเป็นประสบการณ์ทำให้คนเราเติบโตขึ้น มีโอกาสได้พบเจอคนมากมาย ได้เริ่มต้นทำสิ่งใหม่ ๆ

ที่ไม่เคยทำมาก่อน ได้รู้จักการรับมือกับปัญหาที่ถาโถมเข้ามาแบบ
ไม่ทันตั้งตัว หรืออาจทำให้เข้าใจการใช้ชีวิตขึ้นไปอีกชั้น

สุดท้ายแล้วชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไป ตามแต่เส้นทางที่
แต่ละคนเลือกเดิน

ขอบคุณ

ขอบคุณคณาจารย์สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็กทุกท่าน
ที่ให้ความรู้ ให้คำแนะนำ และให้ความช่วยเหลือมาโดยตลอด

ขอบคุณพี่ ๆ น้อง ๆ สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็กที่มอบ
กำลังใจให้อยู่เสมอโดยไม่ต้องร้องขอ

ขอบคุณเพื่อน ๆ วรรณกรรมสำหรับเด็กรุ่นที่ ๒๒ ที่ร่วมทุกข์
ร่วมสุขกันมาตลอดสี่ปี เป็นสี่ปีที่มีความหมายมากจริง ๆ

ขอบคุณแม่ ผู้ที่เป็นทั้งแม่ ครู เพื่อน และทุกสิ่งทุกอย่างที่จะ
สามารถเป็นให้เด็กซี้กั่วงวลคนหนึ่งได้

และสุดท้าย ขอขอบคุณตัวเองที่สู้และไม่ยอมแพ้ จนเกิดเป็น
ผลงานชิ้นนี้ขึ้น

